

153.7
๕651๗
๖.๒

รายงานการวิจัย

เรื่อง

ความสัมพันธ์ระหว่างพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมาย
และความเป็นไปได้ที่จะกระทำกับแรงจูงใจในการเรียน

29 พ.ย. 2549



โดย
ชูชีพ อ่อนโคกสูง
อนุสรณ์ อรรถศิริ

ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา

คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2549

ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากงบประมาณเงินรายได้มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
(เงินรายได้คณะศึกษาศาสตร์) ประจำปี 2548



**ความสัมพันธ์ระหว่างพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมาย
และความเป็นไปได้ที่จะกระทำกับแรงงูใจในการเรียน
The Relationship among Self-efficacy, Goal,
And Action Possibilities to Learning Motivation.**

**โดย ชูชีพ อ่อนโคกสูง และ อนุสรณ์ อรรถศิริ
ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 2549**

บทคัดย่อ

ชูชีพ อ่อนโคกสูง และ อนุสรณ์ อรรถศิริ (2549) ความสัมพันธ์ระหว่างพลังความสามารถ
แห่งตน เป้าหมาย และความเป็นไปได้ที่จะกระทำกับแรงจูงใจในการเรียน. ภาควิชา
การแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความ
เป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนและแรงจูงใจในการเรียนของนิสิตและศึกษาความสัมพันธ์
ของตัวแปรดังกล่าวตลอดจนสร้างสมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 หลักสูตร
การศึกษาดุษฎีบัณฑิต (กศ.บ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2548 จำนวน 369 คน
ตัวแปรอิสระประกอบด้วยคณะวิชา เพศ และคะแนนเฉลี่ยสะสม โดยมีพลังความสามารถแห่งตน
เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน และแรงจูงใจในการเรียนเป็น
ตัวแปรตาม เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลได้แก่ แบบสอบถามพลังความสามารถแห่งตน
เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนและแรงจูงใจในการเรียนของ
นิสิต วิเคราะห์ข้อมูลหาค่าสถิติพื้นฐาน ค่า t ค่า F ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (r)
และวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการวิจัยพบว่า

1. นิสิตมีพลังความสามารถแห่งตนค่อนข้างมาก มีเป้าหมายในการเรียนค่อนข้างชัดเจน
มีความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนค่อนข้างสูง มีแรงจูงใจในการเรียนค่อนข้างสูง
และมีคะแนนเฉลี่ยสะสมอยู่ในระดับสูง
2. นิสิตชาย – หญิง มีเป้าหมายในการเรียนและคะแนนเฉลี่ยสะสมแตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 ตามลำดับ
3. นิสิตต่างคณะกันมีเป้าหมายในการเรียนและแรงจูงใจในการเรียนแตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ
4. นิสิตที่คะแนนเฉลี่ยสะสมต่างกันมีแรงจูงใจในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .01
5. พลังความสามารถแห่งตนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในการเรียนและความ
เป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความสัมพันธ์
ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. เป้าหมายในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกรรมการเรียนและแรงจูงใจในการเรียนมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

7. ความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกรรมการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

8. สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียน ได้แก่

$$\hat{y} = .444X_2 + .563X_3 + .198 \quad (\text{คะแนนดิบ})$$

$$Z = .390X_2 + .370X_3 \quad (\text{คะแนนมาตรฐาน})$$

ตัวแปรทั้งสองคือเป้าหมายในการเรียน (X_2) และ ความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกรรมการเรียน (X_3) ร่วมกันพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียน ได้ร้อยละ 43.40 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01



Abstract

**Chuckkeep Onkokesung and Anusorn Atthasiri (2006) The Relationship among
Self-efficacy, Goal, and Action Possibilities to Learning Motivation**

Department of Guidance and Educational Psychology, Faculty of Education,
Srinakharinwirot University

Self-efficacy, goal and action possibility are considered to be the factors that involved with learning motivation. The different questionnaire for these factors were used in this study to explain the relation between these selected factors and learning motivation. The data from the study would be analysed by statistic to find out the relationship. Moreover, the predictive equation for learning motivation would be created. The entire first year students, 369 people, who study Education program from different faculties at Srinakharinwirot University were the study group in this study. In addition, faculty, gender and grade point average, so called GPA, are the variation factors in this study. According to the study result, different gender students showed the significant difference by statistic in goal and GPA. Furthermore, the students from different faculties expressed the different in goal and learning motivation with statistic significance. Last but not least, the student who had different GPA had the different learning motivation with statistic significance.

Base on the theory, self-efficacy, goal and action possibility can lead to the prediction of learning motivation, the results from this study showed the slightly different from the theory. Only goal and action possibility can used in predictive equation for learning motivation even though self-efficacy was also showed the positive relation to learning motivation.

ประกาศคุณูปการ

การวิจัยครั้งนี้ได้รับความอนุเคราะห์อย่างยิ่งจากอาจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์ ที่ปรึกษาโครงการวิจัย ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ รองศาสตราจารย์ชาญวิทย์ เทียมประเสริฐ และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คณะผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้ ขอขอบคุณนางสาวถนอมศรี โมฬี และนายพงศธร สิ่งสำราญ ผู้ช่วยผู้วิจัย รวมทั้งนิสิตชั้นปีที่ 1 หลักสูตรการศึกษามัธยมศึกษา (กศ.บ) ปีการศึกษา 2548 ทุกคนที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการตอบแบบสอบถาม

ท้ายที่สุดนี้ขอขอบคุณคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่กรุณาให้ทุนอุดหนุนการวิจัย (เงินรายได้ของคณะ ฯ ประจำปี 2548) และหวังว่าผลการวิจัยนี้จักสามารถนำไปใช้เป็นประโยชน์ได้บ้างตามสมควร

คณะผู้วิจัย

กรกฎาคม 2549

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
บทนำ	
ภูมิหลัง.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	2
ขอบเขตของการวิจัย.....	2
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	3
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
สมมติฐานในการวิจัย.....	4
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
แรงจูงใจในการเรียน	
ความหมาย.....	5
ประเภทของแรงจูงใจในการเรียน.....	5
ทฤษฎีแรงจูงใจ	
ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม.....	7
ทฤษฎีมนุษยนิยม.....	7
ทฤษฎีปัญญานิยม.....	9
ทฤษฎีหรือกรอบแนวคิดในการวิจัย.....	11
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	18
การดำเนินการวิจัย	
ประชากร.....	20
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	20
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	27
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	28
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	29
ขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	30
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนิสิต.....	31
ตอนที่ 2 พลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน	
ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน	
แรงจูงใจในการเรียน และคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิต.....	32
ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน	
ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน แรงจูงใจในการเรียน	
และคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตต่างเพศกัน.....	38
ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน	
ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน และแรงจูงใจในการเรียน	
ของนิสิตที่สังกัดคณะวิชาต่างกันและคะแนนเฉลี่ยสะสมต่างกัน.....	39
ตอนที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน	
ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน แรงจูงใจในการเรียนและ	
คะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิต.....	44
ตอนที่ 6 สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนของนิสิต.....	45
สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	47
สมมติฐานของการวิจัย	47
ประชากร	47
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	48
การเก็บรวบรวมข้อมูล	48
การวิเคราะห์ข้อมูล	48
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
สถานภาพทั่วไปของนิสิต.....	48
พลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะ	
กระทำกิจกรรมการเรียน แรงจูงใจในการเรียนและคะแนนเฉลี่ยสะสม	
ของนิสิตโดยรวม	49
พลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะ	
กระทำกิจกรรมการเรียน แรงจูงใจในการเรียน และคะแนนเฉลี่ยสะสม	
ของนิสิตจำแนกตามสถานภาพ	49
การเปรียบเทียบพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความ	
เป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน แรงจูงใจในการเรียน และคะแนน	
เฉลี่ยสะสมของนิสิตที่สถานภาพต่างกัน.....	50

ความสัมพันธ์ระหว่างพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน	
ความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกิจกรรมการเรียน แรงจูงใจในการเรียน และ	
คะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิต.....	50
สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนของนิสิต.....	51
การอภิปรายผล	51
ข้อเสนอแนะ	
ข้อเสนอแนะทั่วไป	54
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป.....	55

บรรณานุกรม



บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1. แสดงจำนวนประชากรที่ใช้ในการศึกษา	20
2. จำนวนและร้อยละของนิสิตจำแนกตามคณะวิชาที่สังกัด เพศ และ คะแนนเฉลี่ยสะสม	31
3. ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน และคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิต โดยรวม.....	32
4. ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน แรงจูงใจในการเรียน และคะแนนเฉลี่ยสะสมจำแนกตามเพศ.....	33
5. ค่าคะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของพลังความสามารถ แห่งตนของนิสิตแต่ละคณะวิชา.....	34
6. ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของเป้าหมายในการเรียนของ นิสิตแต่ละคณะวิชา.....	34
7. ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเป็นไปได้ที่จะกระทำ กิจกรรมการเรียนของนิสิตแต่ละคณะวิชา.....	35
8. ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเรียนของนิสิต แต่ละคณะวิชา.....	35
9. ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิต แต่ละคณะวิชา.....	36
10. ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของพลังความสามารถแห่งตนของ นิสิตแต่ละระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม.....	36
11. ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของเป้าหมายในการเรียนของนิสิต แต่ละระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม	37
12. ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรม การเรียนของนิสิตแต่ละระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม.....	37

13. ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเรียนของนิสิต แต่ละระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม	38
14. การเปรียบเทียบพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็น ไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน แรงจูงใจในการเรียนและคะแนนเฉลี่ย สะสมของนิสิตต่างเพศกัน.....	38
15. การเปรียบเทียบพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็น ไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน และแรงจูงใจในการเรียนของนิสิตที่สังกัด คณะวิชาต่างกัน.....	39
16. การทดสอบความแตกต่างของเป้าหมายในการเรียนของนิสิตที่สังกัดคณะวิชา ต่างกันเป็นรายคู่.....	40
17. การทดสอบความแตกต่างของแรงจูงใจในการเรียนของนิสิตที่สังกัดคณะวิชา ต่างกันเป็นรายคู่.....	41
18. การเปรียบเทียบพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไป ได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน และแรงจูงใจในการเรียนของนิสิตที่คะแนน เฉลี่ยสะสมต่างกัน	42
19. การทดสอบความแตกต่างของแรงจูงใจในการเรียนของนิสิตที่คะแนนเฉลี่ย สะสมต่างกันเป็นรายคู่	43
20. ความสัมพันธ์ระหว่างพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน แรงจูงใจในการเรียนและคะแนน เฉลี่ยสะสมของนิสิต	44
21. การวิเคราะห์ความแปรปรวนของการถดถอยพหุคูณเพื่อการทดสอบความ สัมพันธ์เชิงเส้นตรงระหว่างแรงจูงใจในการเรียนกับพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียนและความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนของนิสิต.....	45
22. การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเพื่อศึกษาตัวแปรที่ร่วมกันพยากรณ์แรงจูงใจใน การเรียนของนิสิต	46

บัญชีภาพ

ภาพ	หน้า
1. แรงจูงใจในการเรียน	6
2. ทฤษฎีแรงจูงใจ	7
3. ความต้องการตามลำดับขั้นของบุคคล	8
4. แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนของมาร์ติน เมร์	17



บทนำ

ภูมิหลัง

การจัดการเรียนการสอนโดยทั่วไปนั้น ย่อมมุ่งหวังให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จทางการเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ความสำเร็จในการเรียนหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ ที่สำคัญยิ่งประการหนึ่งได้แก่แรงจูงใจในการเรียน แม้ผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนสูง หากขาดแรงจูงใจในการเรียนเสียแล้ว ก็ยากที่จะประสบความสำเร็จทางการเรียนในระดับสูงได้ นักวิจัยหลายท่านศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับสูง (Paul Eggen & Don Kauchak , 2004 : 349) นั่นคือผู้ที่มีความแรงจูงใจในการเรียนสูงย่อมจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงย่อมจะมีแรงจูงใจในการเรียนสูงด้วย ดังนั้นหากสร้างหรือสนับสนุนให้ผู้เรียนมีความแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้นเท่าใด เขาก็ย่อมจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากขึ้นเท่านั้น นักจิตวิทยาศึกษาพบว่าแรงจูงใจสามารถสร้างได้ เช่น กลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) สร้างโดยการเสริมแรงภายนอก(ให้รางวัล คำชมเชย คะแนน ฯลฯ) กลุ่มมนุษยนิยม (Humanism) สร้างโดยการเสริมแรงภายในได้แก่กระตุ้นให้เห็นคุณค่าในตนเอง (Self – esteem) และกระตุ้นให้บรรลุศักยภาพแห่งตน(Self-actualization) ฯลฯ กลุ่มปัญญานิยม (Cognitivism) สร้างโดยการเสริมแรงภายใน (จากความเชื่อ ความคาดหวัง และการอธิบายสาเหตุของความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการกระทำ ฯลฯ) และกลุ่มการเรียนรู้ทางสังคมเชิงปัญญา (Social Cognitive Learning) สร้างจากคุณค่าของจุดมุ่งหมาย ความคาดหวังที่จะไปสู่จุดมุ่งหมายได้สำเร็จและความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตน (Self – efficacy) เป็นต้น (Anita. E. Woolfolk , 1993 : 342) นอกจากนี้มาร์ตินเมอร์ (Martin Maehr , อ้างจากเอกสารประกอบการสัมมนาเทคนิคใหม่ทางจิตวิทยา , 2547) นักวิจัยและนักทฤษฎีเกี่ยวกับการจูงใจมนุษย์ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการจูงใจนักเรียนไว้ว่านักเรียนเป็นผู้ที่จูงใจได้หากเขาได้พิจารณา(ตีความ แปลความหมาย) ถึงพลังความสามารถแห่งตน(Self-efficacy) เป้าหมายในการเรียน (Goal) และความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน (Action possibilities) ในสถานการณ์ต่าง ๆ ในห้องเรียน หรือในสถานการณ์การเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอนนิสิต ชั้นปีที่ 1 หลักสูตรการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น(กศ.บ) ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2548 นี้ ย่อมมุ่งหวังให้นิสิตประสบความสำเร็จในการเรียนให้มากที่สุดเช่นเดียวกับการจัดการเรียนการสอนโดยทั่วไป และปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งที่จะช่วยให้นิสิตประสบความสำเร็จทางการเรียนในระดับสูงได้ก็คือนิสิตจะต้องมีความแรงจูงใจใน

การเรียนรู้ในระดับสูง ซึ่งจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อนิสิตมีพลังความสามารถแห่งตนสูง มีความมุ่งมั่นที่จะเรียนรู้ให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ และเห็นว่ามีความเป็นไปได้สูงที่จะกระทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อการเรียนรู้ได้สำเร็จ (Martin Maehr , 2547) ปัจจุบันนี้ยังไม่สามารถทราบถึงพลังความสามารถแห่งตนและเป้าหมายในการเรียนของนิสิต ตลอดจนความเป็นไปได้ที่นิสิตคิดว่าตนเองจะทำกิจกรรมการเรียนรู้ต่าง ๆ ได้สำเร็จ หากทราบรายละเอียดของข้อมูลเหล่านี้แล้วจะสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขตลอดจนสนับสนุนส่งเสริมให้นิสิตมีแรงจูงใจในการเรียนสูงขึ้นได้ ซึ่งจะส่งผลให้นิสิตประสบความสำเร็จทางการเรียนในระดับสูงขึ้นไปได้ ผู้วิจัยจึงประสงค์จะศึกษาพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมาย ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน และแรงจูงใจในการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 หลักสูตรการศึกษาศาสตรบัณฑิต (กศ.บ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2548 ตลอดจนศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรดังกล่าวอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ศึกษาพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนและแรงจูงใจในการเรียนของนิสิต
2. เปรียบเทียบพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนและแรงจูงใจในการเรียนของนิสิตที่มีสถานภาพแตกต่างกัน
3. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนและแรงจูงใจในการเรียนของนิสิต
4. สร้างสมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนของนิสิต

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลจากการวิจัยสามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงและส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนของนิสิตให้สูงขึ้นได้

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากร ได้แก่ นิสิตชั้นปีที่ 1 หลักสูตรการศึกษาศาสตรบัณฑิต (กศ.บ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2548 จำนวน 369 คน การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาจากประชากรทั้งหมด

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระได้แก่ คณะวิชาที่สังกัด คณะแผนกเฉลี่ยสะสม และเพศ
2. ตัวแปรตามได้แก่ พลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนรู้ และแรงจูงใจในการเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. พลังความสามารถแห่งตน (Self-efficacy) หมายถึง ความเชื่อของบุคคลว่าตนมีความสามารถที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งสำเร็จก่อนที่จะทำสิ่งนั้น เช่น ก่อนเรียนวิชาจิตวิทยาเชื่อว่าตนต้องเรียนวิชาจิตวิทยาได้สำเร็จ เป็นต้น
2. เป้าหมาย (Goal) หมายถึง สิ่งที่บุคคลต้องการแล้วทำพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อให้ได้สิ่งนั้น เช่น เรียนเพื่อให้ได้เกรด A เป็นต้น เกรด A คือ เป้าหมายในการเรียนของบุคคลนี้
3. ความเป็นไปได้ที่จะกระทำ (Action possibilities) หมายถึง โอกาสที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งสำเร็จและผลที่จะตามมา หากมีโอกาสที่จะทำได้สำเร็จสูงและผลที่ตามมาเป็นที่พึงพอใจ บุคคลจะเลือกทำสิ่งนั้น
4. แรงจูงใจในการเรียน (Learning motivation) หมายถึง พลังที่ทำให้นักเรียนทำพฤติกรรมต่าง ๆ ในการเรียนการสอนอย่างเข้มแข็งและกระตือรือร้น เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตามที่ตนต้องการ
5. นิสิต หมายถึง นิสิตชั้นปีที่ 1 หลักสูตรการศึกษาด้านจิต (กศ.บ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2548
6. คณะวิชาที่สังกัด หมายถึง คณะวิชาที่นิสิตแต่ละคนสังกัดได้แก่ มนุษยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ศิลปกรรมศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ และสังคมศาสตร์
7. คะแนนเฉลี่ยสะสม หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตเมื่อสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 แบ่งออกเป็น 4 ระดับได้แก่

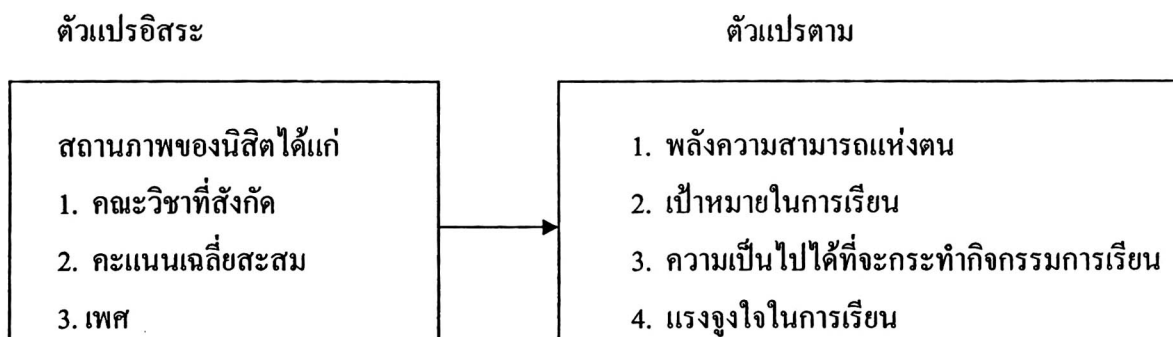
3.50 – 3.99

3.00 – 3.49

2.50 – 2.99

2.00 – 2.49

กรอบแนวคิดในการวิจัย



สมมติฐานในการวิจัย

1. นิสิตที่สถานภาพต่างกันมีพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกิจกรรมการเรียน และแรงจูงใจในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. พลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกิจกรรมการเรียนและแรงจูงใจในการเรียนของนิสิตมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. พลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน และความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกิจกรรมการเรียน สามารถร่วมกันพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนของนิสิตได้

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

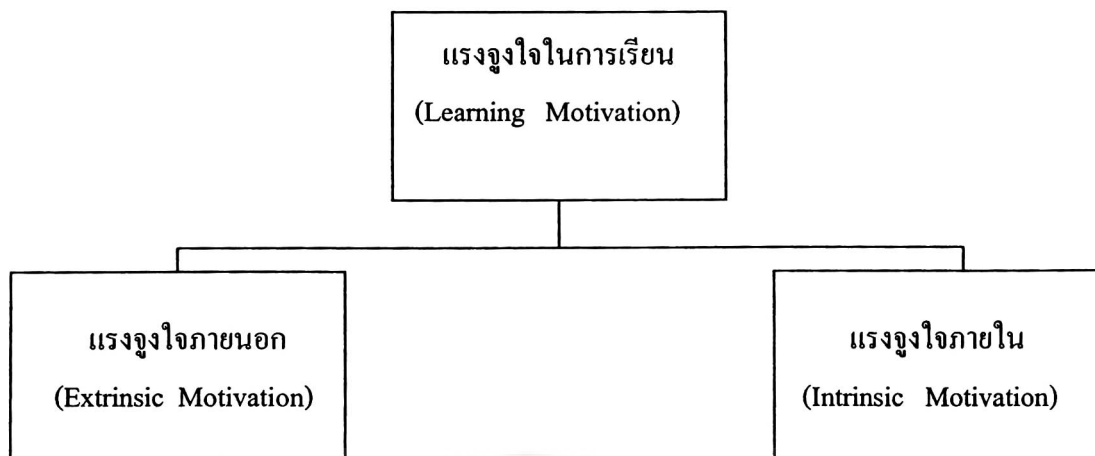
แรงจูงใจในการเรียน (Learning motivation)

ความหมาย

แรงจูงใจ หมายถึง แรงในการทำพฤติกรรมที่เข้มแข็งเพื่อไปสู่จุดมุ่งหมายใดจุดมุ่งหมายหนึ่ง (Printrich & Schunk, 2002, อ้างอิงจาก Paul Eggen & Don Kauchack 2004 : 349) หรือหมายถึงภาวะภายในที่ทำให้เกิดการกระทำพฤติกรรมที่เข้มแข็ง มีทิศทางและรักษาพฤติกรรมนั้นให้คงอยู่ต่อไปได้ (Tan Oon Seng and others, 2003 : 277) หรือหมายถึงภาวะภายในซึ่งทำให้เกิดกิจกรรมและทิศทางของการคิด ความรู้สึกและการกระทำ (พฤติกรรม) ของเรา (Lahey , 1995 อ้างอิงจาก Thomas M. Crowl , Sally Kaminsky and David M. Podell , 1997 : 231) หรือหมายถึงภาวะภายในซึ่งกระตุ้น กำหนดทิศทางและรักษาพฤติกรรมให้คงอยู่ (Anita E. Woolfolk, 1993:336) หรือหมายถึงองค์ประกอบที่กระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมที่มีจุดมุ่งหมาย(สุรางค์ โค้วตระกูล 2541 : 153) จึงอาจกล่าวได้ว่า แรงจูงใจ หมายถึงแรงหรือพลังในการทำพฤติกรรมอย่างเข้มแข็งและกระตือรือร้น มีจุดมุ่งหมาย ชัดเจน และรักษาพฤติกรรมนั้นไว้ได้ เช่น คน ๆ หนึ่ง ทำงานหนักตลอดเวลาด้วยความขยันขันแข็งเพื่อประสบความสำเร็จในชีวิต ถือว่าเขาเป็นผู้มีแรงจูงใจในการทำงานอย่างสูง เป็นต้น ดังนั้นแรงจูงใจในการเรียน จึงหมายถึง พลังที่ทำให้นักเรียนทำพฤติกรรมต่าง ๆ ในการเรียนการสอนอย่างเข้มแข็งและกระตือรือร้น เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตามที่ตนต้องการ

ประเภทของแรงจูงใจในการเรียน

แรงจูงใจในการเรียนแบ่งออกเป็น 2 ประเภทได้แก่แรงจูงใจภายนอก และแรงจูงใจภายใน แสดงดังภาพ 1



ภาพ 1 แรงจูงใจในการเรียน

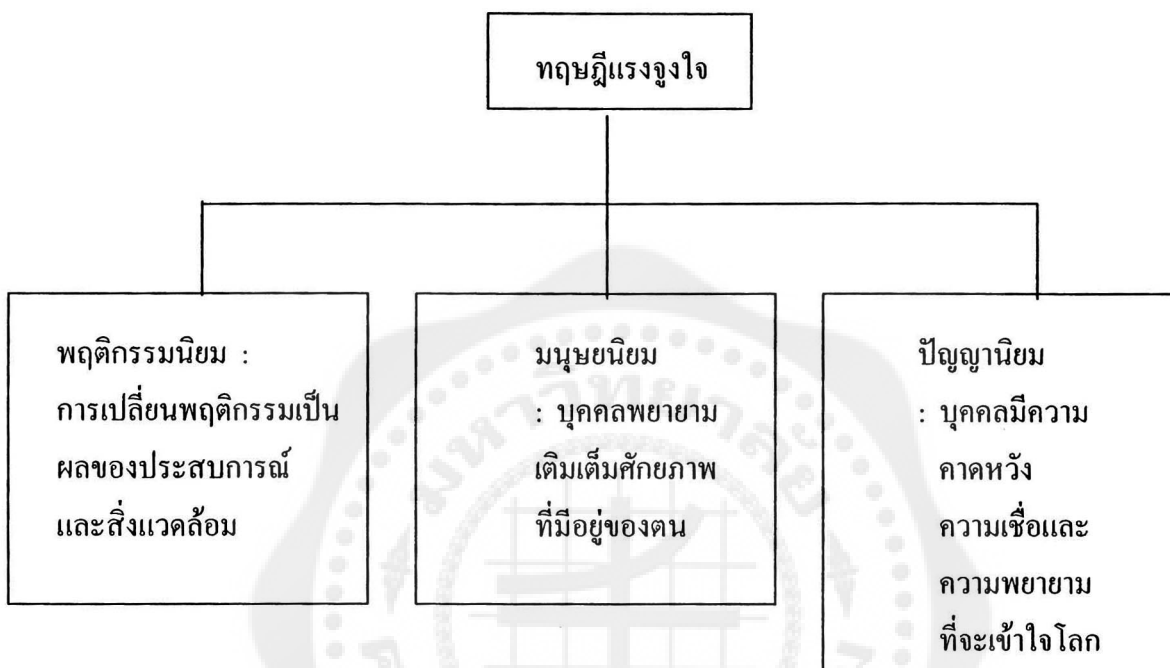
แรงจูงใจภายนอก หมายถึง แรงจูงใจในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายที่ต้องการซึ่งอยู่นอกเหนือกิจกรรมนั้นโดยตรง เช่น อ่านหนังสือก่อนสอบอย่างหนักเพื่อสอบให้ได้เกรด A กิจกรรมที่ทำเป็นวิถีทาง (mean) ไปสู่จุดมุ่งหมาย (end) เท่านั้น

แรงจูงใจภายใน หมายถึง แรงจูงใจในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้กิจกรรมนั้นบรรลุจุดมุ่งหมาย เช่น อ่านหนังสืออย่างหนักเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน เป็นต้น

ตามข้อเท็จจริงแล้วแรงจูงใจในการเรียนของบุคคล จะไม่สุดโต่งไปทางใดทางหนึ่ง คือไม่เป็นแรงจูงใจภายนอกหรือภายในอย่างเต็มที่แต่เพียงอย่างเดียว เช่น เด็กที่ตั้งใจเรียนเขาอาจจะเห็นว่าสิ่งที่เรียนน่าสนใจ และต้องการเรียนให้ได้เกรดดี ๆ ด้วยก็ได้ อย่างไรก็ตามจากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยแรงจูงใจภายในจะมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยแรงจูงใจภายนอก (Gottfried, 1985, อ้างอิงจาก Paul Eggen & Don Kauchack, 2004 : 350) ในการสร้างแรงจูงใจภายในให้แก่แก่นักเรียนนั้นอาจทำได้โดยการนำเสนอสิ่งที่ท้าทาย เช่น จุดมุ่งหมายหรือเนื้อหาที่ท้าทาย เป็นต้น หรือให้นักเรียนเกิดความรู้สึกว่าเขาเป็นผู้ควบคุมการเรียนด้วยตัวเองมิใช่ถูกบังคับขู่เข็ญจากครู หรือนำเสนอให้เกิดความอยากรู้อยากเห็นเช่น ความแปลกใหม่ ความประหลาดเหนือความคาดหมาย ความไม่สอดคล้อง (ความขัดแย้ง) เป็นต้น หรือเปิดโอกาสให้นักเรียนจินตนาการหรือแสดงความคิดเห็นอย่างเป็นอิสระก็ได้

ทฤษฎีแรงจูงใจ

Paul Eggen และ Don Kauchack (2004 : 348-382) นำเสนอทฤษฎีแรงจูงใจไว้ 3 กลุ่มใหญ่ ๆ ได้แก่ กลุ่มพฤติกรรมนิยม กลุ่มมนุษยนิยม และกลุ่มปัญญานิยม ดังภาพ 2



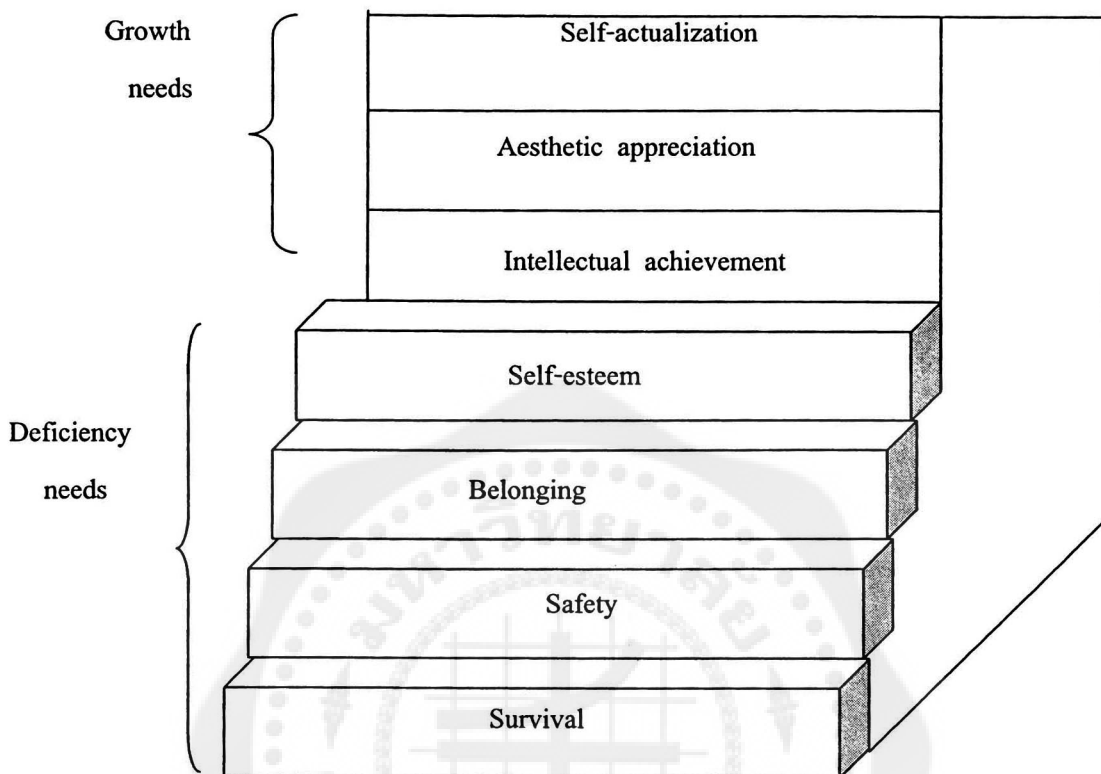
ภาพ 2 ทฤษฎีแรงจูงใจ

ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม (Behavioral Theories)

พฤติกรรมนิยมอธิบายว่าการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เป็นผลจากประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมของบุคคลนั้น หากทำพฤติกรรมแล้วได้รับการเสริมแรง (Reinforcement) การกระทำหรือพฤติกรรมนั้นจะเพิ่มขึ้น เข้มแข็งขึ้นและแรงจูงใจในการทำพฤติกรรมนั้นก็เพิ่มขึ้นด้วย ตัวเสริมแรง (Reinforcer) ที่ใช้เสริมแรงในห้องเรียนโดยทั่วไปได้แก่ รางวัล คำชมเชย คะแนนสูงๆ เกรดดี ๆ เป็นต้น

ทฤษฎีมนุษยนิยม (Humanistic Theories)

มนุษยนิยมเห็นว่าแรงจูงใจเกิดจากความพยายามของบุคคล ในการใช้ศักยภาพที่มีอยู่ทั้งหมดของตนอย่างเต็มที่ Abraham Maslow ซึ่งเป็นผู้นำคนหนึ่งของมนุษยนิยมเสนอความต้องการตามลำดับขั้นของบุคคล (Maslow's Hierarchy of Needs) ซึ่งแสดงถึงความต้องการที่เป็นองค์รวมทั้งหมดของบุคคลที่ผลักดันให้บุคคลมีแรงจูงใจในการทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อประสบความสำเร็จตามความต้องการในแต่ละลำดับขั้น ดังภาพ 3



ภาพ 3 ความต้องการตามลำดับขั้นของบุคคล

Maslow อธิบายถึงความต้องการของบุคคลว่ามี 2 กลุ่มใหญ่ ได้แก่ ความต้องการที่จำเป็นขาดไม่ได้ (Deficiency needs) เมื่อขาดจะเกิดพลังกระตุ้นให้ทำพฤติกรรมเพื่อสิ่งนั้น บุคคลจะยังไม่มีพลังในการทำพฤติกรรมเพื่อความต้องการที่สูงขึ้นไปคือความต้องการเจริญงอกงาม (Growth needs) ซึ่งเป็นความต้องการที่จะขยายและเพิ่มพูนประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งนั้น ความต้องการทั้งสองกลุ่มนี้แบ่งเป็น 5 ลำดับขั้นดังนี้

- | | |
|----------------|--|
| ลำดับขั้นที่ 1 | ความอยู่รอด (Survival) เป็นความต้องการในสิ่งที่ทำให้มีชีวิตอยู่ได้ เช่น อาหาร น้ำ อากาศ ความอบอุ่น (อุณหภูมิ) ฯลฯ |
| ลำดับขั้นที่ 2 | ความปลอดภัย (Safety) เป็นความต้องการที่จะไม่ถูกข่มขู่ บังคับ หรือทำร้ายทั้งร่างกายและจิตใจ |
| ลำดับขั้นที่ 3 | ความรักและการยอมรับ (Belonging) เป็นความต้องการความรัก การยอมรับ และสัมพันธ์ภาพกับบุคคลในครอบครัว เพื่อนร่วมวัย และบุคคลอื่น ๆ |

ลำดับขั้นที่ 4 การเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) เกิดจากได้รับการยอมรับนับถือ และชื่นชมยินดีจากบุคคลอื่น

ลำดับขั้นที่ 5 ประกอบด้วยความต้องการ 3 ประการ ได้แก่

1. สัมฤทธิผลทางปัญญา (Intellectual achievement) ได้แก่ ต้องการความรู้และความเข้าใจในสิ่งต่างๆ
2. ความซาบซึ้งในสุนทรียภาพ (Aesthetic appreciation) ได้แก่ ซาบซึ้งในคุณค่าทางศิลปะ ดนตรี ความจริง ฯลฯ
3. ศักยภาพแห่งตน (Self-actualization) ซึ่งประกอบด้วย
 - 3.1 สามารถรับรู้ได้ตรงกับความเป็นจริง
 - 3.2 มีความสามารถ ความเป็นอิสระและยอมรับตัวเอง
 - 3.3 ยึดปัญหาเป็นศูนย์กลางแทนการยึดตัวเองเป็นที่ตั้ง
 - 3.4 มีความคิดและการกระทำสอดคล้องต้องกัน
 - 3.5 เข้าใจและเห็นอกเห็นใจผู้อื่น

แรงจูงใจในการทำพฤติกรรมของมนุษย์เกิดจากความต้องการเหล่านี้ พฤติกรรมแรกมีแรงจูงใจจากต้องการความอยู่รอด เมื่ออยู่รอดแล้วจึงทำพฤติกรรมซึ่งมีแรงจูงใจจากต้องการความปลอดภัย แล้วจึงทำพฤติกรรมเพื่อสนองความต้องการในขั้นถัดไปจนถึงขั้นสุดท้าย

ทฤษฎีปัญญานิยม (Cognitive Theories)

ทฤษฎีนี้อธิบายว่าแรงจูงใจเกิดจากความเชื่อ ความคาดหวัง ความต้องการอำนาจ ความสามารถในการทำงานและความเข้าใจของบุคคล ทฤษฎีกลุ่มนี้ประกอบด้วย

1. **Expectancy x value Theory** อธิบายว่าแรงจูงใจในการทำพฤติกรรมขึ้นอยู่กับความคาดหวังของบุคคลว่าจะสามารถทำได้สำเร็จหรือไม่และสิ่งที่ทำนั้นมีคุณค่ามากน้อยเพียงใด การคาดหวังว่าจะทำได้สำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับรู้ว่าสิ่งที่จะทำมีความยากง่ายเพียงไร และอุปนิสัยหรือคุณลักษณะของผู้ทำเอง ส่วนคุณค่าของสิ่งที่ทำนั้นขึ้นอยู่กับแรงจูงใจภายใน ความสำคัญประโยชน์ใช้สอย และต้นทุน(การลงทุนลงแรง) ว่ามีมากน้อยเพียงใด

2. **Self – Efficacy Theory** อธิบายว่า แรงจูงใจในการทำพฤติกรรมเกิดจากความเชื่อในความสามารถของตนว่าสามารถทำสิ่งนั้นได้สำเร็จหรือไม่ ความเชื่อในความสามารถของตัวนี้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 4 ประการ ได้แก่ ประสบการณ์ที่ผ่านมา แบบอย่างของความสำเร็จในการทำสิ่งนั้น การชักจูงให้กำลังใจ และสภาพทางจิตวิทยาของบุคคลนั้น

3. **Goal Theory** อธิบายว่าแรงจูงใจในการทำพฤติกรรมเกิดจากเป้าหมาย โดยเฉพาะแรงจูงใจในการเรียนเกิดจากเป้าหมายเพื่อการเรียนรู้ (Learning goal) และเป้าหมายเพื่อหวังผล

ภายนอกตอบแทน (Performance goal) เป้าหมายเพื่อการเรียนรู้ คือ เรียนเพื่อเชี่ยวชาญ เพิ่มพูน และพัฒนาความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่เรียน ส่วนเป้าหมายเพื่อหวังผลภายนอกตอบแทน หมายถึง เรียนเพื่อนำผลไปเปรียบเทียบกับผู้อื่นเพื่อให้ได้รับชัยชนะและสิ่งตอบแทนอื่น ๆ

4. Attribution Theory อธิบายว่าแรงจูงใจเกิดจากการอธิบายสาเหตุของความสำเริงหรือความล้มเหลวในการทำพฤติกรรมของบุคคล สาเหตุของความสำเริงหรือล้มเหลวที่บุคคลใช้ อธิบายผลของการกระทำประกอบด้วย 2 มิติ คือ

มิติที่ 1 ความสำเริงหรือความล้มเหลวมีสาเหตุจากความสามารถ (Ability) ความพยายาม (Effort) โชค (Luck) และความยากง่ายของงาน (Task)

มิติที่ 2 ความสำเริงหรือความล้มเหลวขึ้นอยู่กับตำแหน่งของสาเหตุ (locus of Control) เสถียรภาพของสาเหตุ (Stability) และการควบคุมสาเหตุ (Controllable) ความสัมพันธ์ของทั้ง 2 มิติแสดงได้ดังนี้

การอ้างสาเหตุของความสำเริงหรือล้มเหลว	ตำแหน่ง		เสถียรภาพ		การควบคุม	
	ภายใน	ภายนอก	คงตัว	ไม่คงตัว	ควบคุมได้	ควบคุมไม่ได้
ความสามารถ	✓		✓			✓
ความพยายาม	✓			✓	✓	
โชค		✓		✓		✓
ความยากง่ายของงาน		✓	✓			✓

ตำแหน่งของสาเหตุ ที่อ้างว่าทำให้เกิดความสำเริงหรือล้มเหลวประกอบด้วยตำแหน่งที่อยู่ภายในบุคคล (Internal) และภายนอกตัวบุคคล (External) เสถียรภาพของสาเหตุประกอบด้วยมีความคงตัว (Stable) และไม่คงตัว (Unstable) การควบคุมสาเหตุประกอบด้วยสามารถควบคุมได้ (Controllable) และไม่สามารถควบคุมได้ (Uncontrollable)

B. Weiner ผู้นำเสนอ Attribution Theory อธิบายถึงผลของการอธิบายสาเหตุของความสำเริงหรือความล้มเหลวที่มีต่อบุคคลสรุปได้ดังนี้ (R. R. Mc Cown and Peter Roop, 1992 : 313)

การอธิบายสาเหตุ			ผลของการกระทำ	
ตำแหน่ง	เสถียรภาพ		สำเร็จ	ล้มเหลว
ภายใน	คงที่	ความสามารถ	รู้สึกว่ายาก	รู้สึกว่าง่าย
	ไม่คงที่	ความพยายาม	รู้สึกว่ามี ความพยายาม	รู้สึกว่ามี ความพยายาม
ภายนอก	คงที่	ความยากง่ายของ งาน	รู้สึกว่ายาก	รู้สึกว่ายาก
	ไม่คงที่	โชค	รู้สึกว่ามี โชค	รู้สึกว่ามี โชคไม่ดี

การอธิบายสาเหตุของความสำเร็จหรือล้มเหลวอาจทำให้เกิดแรงจูงใจหรือท้อแท้ก็ได้ เช่น หากประสบความสำเร็จแล้วให้เหตุผลว่าเป็นเพราะความสามารถของตน จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการกระทำต่อไป ในทางตรงข้ามหากล้มเหลวแล้วคิดว่าเป็นเพราะตนขาดความสามารถก็จะเกิดความท้อแท้แต่หากคิดว่าที่ล้มเหลวตนยังไม่พยายามมากพออาจทำให้เกิดแรงจูงใจให้พยายามมากขึ้นเพื่อประสบความสำเร็จได้

✓ **5. Self-determination Theory** ทฤษฎีนี้อธิบายว่าแรงจูงใจภายในของบุคคลเกิดจากการตัดสินใจที่จะทำสิ่งหนึ่งลงไปขณะอยู่ในสิ่งแวดล้อมใดสิ่งแวดล้อมหนึ่ง ซึ่งขึ้นอยู่กับความต้องการทางจิตวิทยาซึ่งมีติดตัวมาแต่กำเนิด 3 อย่างได้แก่

ต้องการมีความสามารถ (The need for competence) หมายถึง ต้องการมีความสามารถในการทำสิ่งต่าง ๆ ในสิ่งแวดล้อมได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความรู้ความเชี่ยวชาญในสิ่งต่าง ๆ

ต้องการควบคุมหรือภาวะอิสระ (The need for control or autonomy) หมายถึง ต้องการเลือกหรือสลับสับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อม มีความเป็นอิสระ สามารถควบคุมสิ่งต่าง ๆ ได้

ต้องการความสัมพันธ์ (Need for relatedness) หมายถึง ต้องการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น เพื่อได้รับความรักและการยอมรับนับถือ

ทฤษฎีหรือกรอบแนวความคิดในการวิจัย

มาร์ติน เมร์ (Martin Maehr, 1984, อ้างอิงจากเอกสารประกอบการสัมมนาเทคนิคใหม่ทางจิตวิทยา, 2547) นักวิจัยและนักทฤษฎีเกี่ยวกับการจูงใจมนุษย์ (Human motivation) เสนอทฤษฎี(Maehr's Theory) ไว้ว่านักเรียนทุกคนถูกจูงใจให้ทำพฤติกรรมต่าง ๆ ด้วยเหตุผลที่แตกต่างกัน แต่มีนักเรียนบางคนที่ถูกจูงใจให้ทำพฤติกรรมตามที่ครูต้องการได้ ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนเลือกที่จะลงทุนทุ่มเทพลังงานและความพยายามในการกระทำพฤติกรรมในระดับ

ที่แตกต่างกัน เมอร์เห็นว่าการจงใจคือการลงทุนส่วนบุคคล (Personal investment) อันหมายถึงการทุ่มเทพลังงาน ความพยายามและความเอาใจใส่ของบุคคลที่มีต่อการทำงานซึ่งแต่ละบุคคลลงทุนแตกต่างกัน ทำให้บางคนประสบความสำเร็จ บางคนประสบความสำเร็จล้มเหลว การเรียนจึงเป็นงานที่ต้องลงทุน (มีแรงจูงใจ) จึงจะประสบความสำเร็จได้ นักเรียนจะลงทุนในการเรียนอย่างไร มากน้อยเท่าใด ขึ้นอยู่กับการตีความหรือแปลความหมายสถานการณ์ในห้องเรียนของตนเองจากองค์ประกอบที่สำคัญ 3 องค์ประกอบ ได้แก่ความเป็นไปได้ที่จะกระทำ ความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตน และเป้าหมายที่กำหนดแนวทางในการกระทำ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ความเป็นไปได้ที่จะกระทำ (Action possibilities)

องค์ประกอบแรกที่จะกำหนดว่านักเรียนจะเลือกลงทุนทุ่มเทพลังงาน ความพยายาม และความเอาใจใส่ในการกระทำกิจกรรมต่าง ๆ มากน้อยเพียงใดได้แก่ความตระหนักรู้เกี่ยวกับความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมนั้นได้สำเร็จ ตลอดจนผลลัพธ์จากการกระทำกิจกรรมนั้นด้วย หากการกระทำนั้นมีความเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จ และผลที่จะได้รับทำให้เกิดความพึงพอใจ นักเรียนก็จะเลือกกระทำกิจกรรมนั้น ในทางตรงข้ามถ้าไม่มีทางเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จ และผลที่ตามมาก็ไม่ดีนักเรียนก็จะไม่เลือกที่จะกระทำกิจกรรมหรือพฤติกรรมนั้น

ความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตน (Sense of Self-efficacy)

องค์ประกอบที่สองที่นักเรียนจะพิจารณาในการเลือกที่จะลงทุนทุ่มเทพลังงาน ความพยายามและความเอาใจใส่ในการกระทำกิจกรรมก็คือ ความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนซึ่งหมายถึงเชื่อว่าตนมีความสามารถที่จะทำกิจกรรมนั้นได้สำเร็จหากนักเรียนเชื่อว่าตนมีความสามารถที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนการสอนต่าง ๆ ได้สำเร็จก็จะเลือกกระทำกิจกรรมนั้น ในทางตรงข้ามถ้าไม่เชื่อว่าตนจะสามารถทำได้สำเร็จก็จะไม่เลือกทำกิจกรรมนั้น นักเรียนที่มีความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนสูง ย่อมตั้งใจเรียนขยันและพยายามทำการบ้านหรือแบบฝึกหัดเพื่อให้ได้คะแนนสูง ๆ ตรงข้ามกับนักเรียนที่เชื่อในพลังความสามารถแห่งตนต่ำจะไม่ตั้งใจเรียน ขาดความมานะพยายามในการทำการบ้านหรือแบบฝึกหัดต่าง ๆ ผลการเรียนจึงไม่ดี ความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ ดังนี้

1. ประสบการณ์ในอดีต (Past experience) หากบุคคลเคยประสบความสำเร็จในการกระทำกิจกรรมใดมาก่อนก็จะมีความมั่นใจว่าสามารถที่จะทำกิจกรรมนั้นหรือกิจกรรมที่คล้ายกันได้สำเร็จ อีกทั้งในปัจจุบันและในอนาคต เขาจึงมีความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนสูง ในทางตรงข้ามหากเคยประสบความสำเร็จล้มเหลวในอดีตก็จะขาดความมั่นใจและวิตกกังวลหากจะต้องทำกิจกรรมนั้นหรือกิจกรรมที่คล้าย ๆ กันอีก เขาจึงมีความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนต่ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเขาอ้างว่า(คิดว่า)ที่ประสบความสำเร็จล้มเหลว นั้นเกิดจากตนเองขาดความสามารถ เขายังจะมีความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนต่ำมากยิ่งขึ้น

2. ประสบการณ์จากการกระทำของผู้อื่น (Vicarious experience) หากบุคคลเคยสังเกตพบว่าผู้อื่นที่มีลักษณะและความสามารถใกล้เคียงกับตน ประสบความสำเร็จในการทำกิจกรรมใด เขาย่อมเชื่อว่าตนก็มีความสามารถที่จะประสบความสำเร็จในการทำกิจกรรมนั้นเช่นกัน นั่นคือเขาจะมีความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนของเขา ในทางตรงข้ามหากเคยพบว่าผู้อื่นที่มีลักษณะและความสามารถใกล้เคียงกับเขา ประสบความล้มเหลวในการทำกิจกรรมใดมาก่อน เขาย่อมไม่เชื่อในพลังความสามารถแห่งตนของเขาในอันที่จะกระทำสิ่งนั้นได้สำเร็จ คือเขาย่อมมีความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนต่ำนั่นเอง

3. การโน้มน้าวชักจูงใจ (Persuasion) หากบุคคลได้รับการโน้มน้าวชักจูงใจให้เชื่อว่าเขามีความสามารถที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งได้สำเร็จหรือพูดให้กำลังใจเพื่อให้ทำได้สำเร็จ เช่น “ครูเชื่อว่าเธอต้องทำเลขข้อนี้ได้แน่นอนหากพยายามเพิ่มขึ้นอีกหน่อย” ทั้งที่นักเรียนคนนั้นไม่เคยทำเลขข้อนั้นมาก่อนเขาก็จะมีกำลังใจ มานะพยายามที่จะทำเลขข้อนั้นให้ได้ นั่นคือนักเรียนจะเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนว่าจะสามารถทำเลขข้อนั้นได้ ยิ่งการโน้มน้าวเกิดจากบุคคลซึ่งเป็นที่เราพนับถือ ศรัทธา มากเท่าไร บุคคลจะยิ่งเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนมากขึ้นเท่านั้น ในทางตรงข้ามหากถูกสบประมาทหรือดูถูกหมิ่นว่าไม่มีทางที่จะทำได้สำเร็จ บุคคลจะสูญเสียความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตน หรือความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนต่ำลงได้

เป้าหมายกำหนดแนวทางการกระทำ (Goal guiding performance)

องค์ประกอบสุดท้ายที่นักเรียนจะพิจารณาในการเลือกลงทุนทุ่มเทพลังงาน ความพยายาม และความเอาใจใส่ที่จะทำกิจกรรมคือเป้าหมายของการกระทำ เมร์(Maehr) และนักทฤษฎีเกี่ยวกับการจูงใจสมัยใหม่เชื่อว่า เป้าหมายเป็นตัวกำหนดแนวทางในการแสดงพฤติกรรม (Goal directed) ดังนั้น หากนักเรียนกำหนดหรือทราบถึงเป้าหมายของการทำกิจกรรมการเรียนการสอนแล้ว นักเรียนย่อมลงทุนทุ่มเทพลังงานความพยายาม และความเอาใจใส่ที่จะทำกิจกรรมนั้น ๆ หากไม่ทราบว่าเป้าหมายคืออะไรนักเรียนจะไม่ยอมลงทุนทุ่มเทพลังงาน ความพยายามและความเอาใจใส่ต่อการทำกิจกรรมนั้น เป้าหมายในการเรียนของนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันไป จึงทำให้นักเรียนแต่ละคนทุ่มเทพลังงาน ความพยายามและความเอาใจใส่ในการเรียนแตกต่างกันด้วย เป้าหมายในการทำกิจกรรมมีหลายประเภทได้แก่

1. เป้าหมายเพื่อหวังผลภายนอกตอบแทน (Performance goals) หมายถึง เป้าหมายที่กำหนดการกระทำไว้ โดยหวังว่าเมื่อทำได้สำเร็จ ตนเองและผู้อื่นจะให้การยอมรับว่าเป็นคนเก่ง มีความสามารถได้รับคำชมเชย หรือได้รับรางวัล พยายามหลีกเลี่ยงการถูกมองว่าเป็นคนไม่เก่ง ไม่มีความสามารถ ผลการกระทำจะประสบความสำเร็จหรือความล้มเหลวจึงถูกประเมินโดยผู้อื่น บุคคลที่มีเป้าหมายเพื่อหวังผลภายนอกตอบแทนนี้มุ่งหวังให้ผู้อื่นเห็นว่าเก่ง มีความสามารถ หากทำได้สำเร็จตามเป้าหมายมากกว่ามุ่งสิ่งที่กระทำ (งาน, กิจกรรมการเรียนการสอน) โดยตรงเช่น นักเรียนที่ตั้งเป้าหมายไว้ว่าต้องเรียนให้ได้เกรด A จะพยายามทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้ได้เกรด A

(ตามการประเมินของครู) โดยอาจไม่คำนึงถึงว่ามีความรู้ความเข้าใจหรือไม่ ผู้อื่นจะได้คิดหรือเห็นว่าเก่ง เป็นต้น บุคคลที่มีเป้าหมายเพื่อหวังผลภายนอกตอบแทนจะมีลักษณะดังนี้

- (1) เชื่อว่าความสามารถของบุคคลคงที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ความขยันความมานะพยายามไม่ช่วยให้ความสามารถเพิ่มขึ้นและประสบความสำเร็จได้
- (2) ชอบเปรียบเทียบผลงานของตนกับผู้อื่น เพื่อให้เห็นว่าผลงานดีกว่าผู้อื่น
- (3) เลือกลงงานที่มีโอกาสให้ผู้อื่นเห็นว่าตนมีความสามารถและหลีกเลี่ยงงานที่ผู้อื่นเห็นว่าผู้ทำไม่มีความสามารถ
- (4) ผ่อนคลายและภูมิใจในการทำงานที่ง่ายได้สำเร็จ
- (5) แรงจูงใจของเขาเกิดจากคาดหวังว่าจะได้รับรางวัลจากผู้อื่นหรือหลีกเลี่ยงการตำหนิหรือลงโทษจากผู้อื่น
- (6) มีความพยายามในการทำงานเพียงเล็กน้อย
- (7) ใช้วิธีเรียนแบบท่องจำ
- (8) ต้องการทราบผลการกระทำในทางที่ดีเท่านั้น ไม่ต้องการทราบข้อบกพร่องของตน
- (9) ขาดความอดทนในการทำงานที่คาดว่าจะไม่ประสบความสำเร็จ และพยายามหลีกเลี่ยงงานที่ประสบความสำเร็จล้มเหลวแล้วในอดีต
- (10) คิดว่าครูคือผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาให้รางวัลหรือลงโทษ
- (11) คิดว่าความล้มเหลวเป็นตัวบ่งชี้ความไม่เก่ง ไม่มีความสามารถและคิดว่าความล้มเหลวจะเกิดขึ้นกับตนอีกในอนาคต

ผลที่เกิดจากเป้าหมายเพื่อหวังผลภายนอกตอบแทน ขึ้นอยู่กับปฏิสัมพันธ์กับเป้าหมายนี้และความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตน ดังนี้

(1) นักเรียนที่มีความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนสูง และมีเป้าหมายเพื่อหวังผลภายนอกตอบแทนมีแนวโน้มที่จะเชี่ยวชาญในการกระทำกิจกรรม (Mastery orientation) นั่นๆ เนื่องจากมีความมานะพยายามอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้ตนมีความสามารถหรือเก่งกว่านักเรียนคนอื่นในชั้น

(2) นักเรียนที่เชื่อในพลังความสามารถแห่งตนต่ำและมีเป้าหมายเพื่อหวังผลภายนอกตอบแทนจะพยายามหลีกเลี่ยงในการกระทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อหลีกเลี่ยงความล้มเหลวที่คิดว่าจะเกิดขึ้น (Failure avoiding orientation) เนื่องจากกลัวจะถูกมองว่าไม่เก่ง ไม่มีความสามารถ เลยไม่ยอมทำอะไร

(3) นักเรียนที่ไม่เชื่อในพลังความสามารถแห่งตนเลยคือคิดว่าตนไม่สามารถทำกิจกรรมนั้นได้ และมีเป้าหมายเพื่อหวังผลภายนอกตอบแทน นักเรียนพวกนี้จะสิ้นหวังในการเรียน (Learned-helpless orientation) จึงไม่มีความมานะพยายามที่จะเรียน แม้แต่งานง่าย ๆ ก็ไม่ทำ คิดอยู่เสมอว่าขาดความสามารถทำอะไรก็ไม่สำเร็จ ทำให้รู้สึกหดหู่ ซึมเศร้าร่วมด้วย

2. เป้าหมายเพื่อการเรียนรู้ (Learning goal) หมายถึงเป้าหมายที่กำหนดไว้เพื่อเพิ่มพูนความรู้และทักษะในสิ่งที่เรียนโดยตรงมิได้มุ่งถึงผลตอบแทนจากภายนอก นักเรียนที่มีจุดมุ่งหมายประเภทนี้จะมุ่งเรียนให้เกิดความเชี่ยวชาญในสิ่งที่ตนเรียนเป็นสำคัญ บุคคลที่มีเป้าหมายเพื่อการเรียนรู้จะมีลักษณะดังนี้

- (1) เชื่อว่าความพยายามและการฝึกฝนทำให้บุคคลมีความสามารถและประสบความสำเร็จได้
- (2) เลือกทำงาน (กิจกรรม) ที่เปิดโอกาสให้ตนเกิดการเรียนรู้
- (3) ผิดหวังและเบื่อบ่อยถ้าต้องทำงานที่ง่าย
- (4) เรียนรู้จากแรงจูงใจภายใน
- (5) พยายามหาวิธีการเรียนรู้ที่จะช่วยให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้น
- (6) ทุ่มทนความพยายามอย่างมากที่จะเรียนรู้ แม้ไม่ประสบความสำเร็จก็ไม่ท้อถอย ไม่ยกเลิกงานนั้น
- (7) ประเมินผลงานที่ทำโดยพิจารณาความก้าวหน้าของงาน ไม่เปรียบเทียบกับคนอื่น
- (8) พอใจในงานที่ทำแม้ไม่ประสบความสำเร็จทั้ง ๆ ที่พยายามอย่างเต็มที่แล้ว
- (9) ต้องการทราบผลการเรียนรู้เพื่อเป็นข้อมูลในการปรับปรุงการเรียนรู้ให้ดีขึ้น
- (10) คิดว่าครูผู้สอนคือแหล่งข้อมูลและสามารถให้คำแนะนำต่าง ๆ ได้
- (11) คิดว่าความผิดพลาดเป็นเรื่องปกติและมีประโยชน์สำหรับกระบวนการเรียนรู้ สามารถนำไปปรับปรุงการเรียนรู้ให้ดีขึ้นได้ และเป็นตัวบ่งชี้ให้เพิ่มความพยายามในการเรียนให้มากขึ้น

นักเรียนที่มีเป้าหมายเพื่อการเรียนรู้นี้ จักมีความตั้งใจที่จะเรียนรู้เพื่อให้เกิดความเชี่ยวชาญในสิ่งที่เรียน (Mastery Orientation) ถึงแม้ว่าบางคนอาจด้อยความสามารถกว่านักเรียนอื่นก็ตาม

3. เป้าหมายเพื่อผลประโยชน์ในอนาคต (Internalized future – utility goals) หมายถึงเป้าหมายที่หวังผลตอบแทนในระยะยาว เช่น เรียนเพื่อเตรียมพร้อมให้มีความรู้และทักษะสำหรับความสำเร็จในการประกอบอาชีพในอนาคต หรือเพื่อการสอบคัดเลือกเข้าเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย เป็นต้น นักเรียนที่มีเป้าหมายประเภทนี้เชื่อว่าการเรียนจะส่งผลให้ทำสิ่งต่าง ๆ ในอนาคตได้ดีขึ้น จึงมีแนวโน้มที่จะเอาใจใส่ในการเรียนอย่างสม่ำเสมอ ใช้เทคนิคการเรียนรู้ทั้งการเรียนรู้อย่างมีความหมาย (Meaningful learning) และการท่องจำ ตลอดจนมีแนวโน้มที่จะเรียนรู้อันเกิดความรู้และความเชี่ยวชาญอีกด้วย

4. เป้าหมายเพื่อต้องการรางวัลจากภายนอกหรือได้รับการยกย่อง (Extrinsic reward or recognition goals) หมายถึงเป้าหมายที่ต้องการได้รับรางวัลหรือการยกย่องจากผู้อื่น ในการเรียนการสอนอาจใช้รางวัลหรือการยกย่องชมเชยเป็นสิ่งล่อใจ (Incentive) เพื่อให้ให้นักเรียนขยัน สนใจ

และเอาใจใส่การเรียนรู้เพิ่มขึ้นได้ อย่างไรก็ตามอาจไม่สูงพอที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างลึกซึ้ง และมีความหมายมากเท่ากับเป้าหมายเพื่อการเรียนรู้และเป้าหมายเพื่อผลประโยชน์ในอนาคต

5. เป้าหมายเพื่อการยอมรับทางสังคม (Social solidarity goals) หมายถึง เป้าหมายที่ต้องการทำให้ครูผู้สอนพึงพอใจ ครูรัก เป้าหมายประเภทนี้จะเกิดขึ้นในนักเรียนระดับประถมศึกษา แต่อย่างไรก็ตาม อาจเกิดกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาหรือระดับปริญญาเอกได้เช่นกัน ทั้งนี้ เนื่องจากนักเรียนเชื่อว่า ครูเป็นผู้ควบคุมและตัดสินเกรด จึงต้องทำตามความที่ครูต้องการ

กล่าวโดยสรุป แรงจูงใจในการเรียนเกิดจากความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียนและความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนการสอนต่างๆ ได้สำเร็จ การที่นักเรียนจะเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนมากน้อยแค่ไหน มีเป้าหมายในการเรียนอย่างไร และจะพิจารณาว่ากิจกรรมการเรียนการสอนต่าง ๆ มีความเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบพื้นฐาน 3 องค์ประกอบ คือ สถานการณ์การเรียนการสอน (Teaching-learning situation) ประสบการณ์ในอดีต (Past experience) และบริบททางสังคม-วัฒนธรรม (Socio-cultural context) ดังนี้

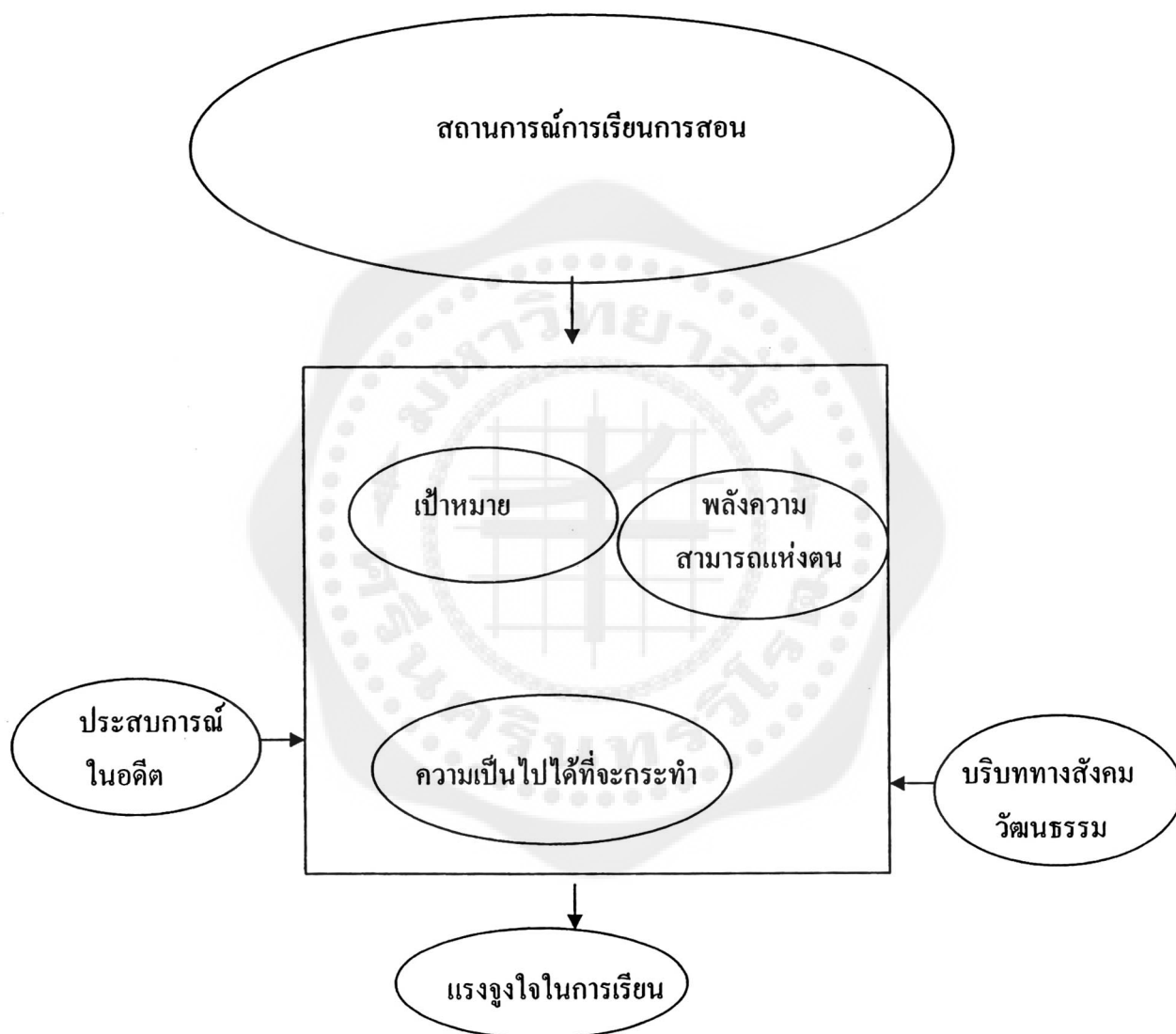
1. สถานการณ์การเรียนการสอน เป็นองค์ประกอบที่นักเรียนกำลังเผชิญอยู่ในห้องเรียน ขณะมีการเรียนการสอน ประกอบด้วยกิจกรรมการเรียนการสอนต่าง ๆ เนื้อหาวิชา ความคาดหวังของครูและเพื่อนที่มีต่อนักเรียน ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ล้วนมีอิทธิพลต่อความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน และความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนการสอนได้สำเร็จทั้งสิ้น ตัวอย่างเช่น ครูที่เน้นการแข่งขันระหว่างนักเรียน เน้นรางวัล โดยวัดจากผลงานที่กระทำ จะมีผลต่อเป้าหมายในการเรียนคือนักเรียนจะมีเป้าหมายเพื่อหวังผลภายนอกตอบแทนมากกว่าเป้าหมายเพื่อการเรียนรู้ เป็นต้น

2. ประสบการณ์ในอดีต เป็นองค์ประกอบที่นักเรียนเคยประสบมาก่อน มีอิทธิพลในการทำนาย การคิดว่าจะมีความเป็นไปได้ที่จะทำกิจกรรมการเรียนการสอนได้สำเร็จหรือไม่ หากสถานการณ์การเรียนรู้ใหม่ที่เขากำลังเรียนมีความคล้ายคลึงกับที่เขาเคยเรียนมาแล้วและเขาประสบความสำเร็จในการเรียน เขาจะเชื่อในพลังความสามารถแห่งตนว่าสามารถเรียนได้ และมีความเป็นไปได้สูงที่จะทำกิจกรรมการเรียนการสอนได้สำเร็จ ในทางตรงข้ามหากล้มเหลวเขาอาจไม่เชื่อในพลังความสามารถแห่งตน และไม่เชื่อว่าจะมีความเป็นไปได้ที่จะทำกิจกรรมการเรียนการสอนได้สำเร็จ

3. บริบททางสังคม-วัฒนธรรม เป็นองค์ประกอบที่นักเรียนรู้มาตั้งแต่แรกเกิดจนถึงปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นเจตคติ ค่านิยม ความคาดหวัง ขนบธรรมเนียมหรือประเพณีต่าง ๆ สิ่งเหล่านี้ย่อมมีอิทธิพลต่อความเชื่อในพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายและความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนการสอนให้สำเร็จ เช่น สังคมที่เห็นคุณค่าทางการศึกษาในระบบโรงเรียนในระดับสูง ยกย่องคนที่จบปริญญา ยิ่งจบมากยิ่งสูงมากยิ่งดี จะมีอิทธิพลต่อการกำหนดเป้าหมาย

ในการเรียนเป็นอย่างยิ่ง คือนักเรียนจะมีเป้าหมายการเรียนรู้ที่หวังผลภายนอกตอบแทนมากกว่า ความรู้ความเชี่ยวชาญหรือทักษะซึ่งเป็นเป้าหมายเพื่อการเรียนรู้ เป็นต้น

แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนของมาร์ติน เมร์ สรุปลได้ ดังภาพ 4



ภาพ 4 แนวคิดเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนของมาร์ติน เมร์

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ตั้งสมมติฐานไว้ว่า พลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนและแรงจูงใจในการเรียนของนิสิตมีความสัมพันธ์กัน ทั้งนี้ เพื่อตรวจสอบว่าในประชากรที่เป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 หลักสูตรการศึกษาระดับบัณฑิต (กศ.บ) มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ดุสิตวิทยาเขต 4 จะมีความสัมพันธ์กันตามทฤษฎีของมาร์ติน เมร์ หรือไม่ อย่างไร

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เพศกับแรงจูงใจ

ปริยาภรณ์ เพ็ญสุขใจ (2542 : บทคัดย่อ) ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี หลักสูตรภาคพิเศษ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา พบว่านักศึกษาชายมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับผลการศึกษาแรงจูงใจและพฤติกรรมในการเลือกเข้าศึกษาต่อจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยของนิสิตชั้นปีที่ 1-4 โดยชลลดา สิทธิกรโสมนัส (2547 : 100-101) ซึ่งพบว่านิสิตชาย - หญิงมีแรงจูงใจด้านความต้องการยกย่องและความต้องการความสำเร็จในชีวิตแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01ตามลำดับ เช่นเดียวกับผลการศึกษาของวิรัตน์ บางเจริญทรัพย์ (2547 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาแรงจูงใจในการเรียนวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและความพึงพอใจ ในสถาบันของนิสิตปริญญาตรี สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา ซึ่งพบว่านักศึกษาต่างประเทศมีแรงจูงใจในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของนันทา ศรีสงทรัพย์ (2545:บทคัดย่อ) ที่ศึกษาแรงจูงใจในการตัดสินใจเรียนวิชาเอกธุรกิจศึกษาของนิสิตระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งพบว่าแรงจูงใจในการเรียนของนิสิตชาย-หญิง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในการศึกษาครั้งนี้ตั้งสมมติฐานการวิจัยไว้ว่านิสิตต่างประเทศมีแรงจูงใจในการเรียนแตกต่างกัน เพราะเหตุว่านิสิตที่ศึกษาอยู่ในระดับใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา 3 เรื่องแรก ซึ่งแตกต่างกับกลุ่มตัวอย่างในเรื่องหลังสุดซึ่งเป็นนิสิตปริญญาโท

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับแรงจูงใจ

พนิดา ไพโรจน์เพชรราชูท (2545:61) ศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักศึกษาโรงเรียนพลชัยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ จังหวัดเพชรบุรี พบว่า นักศึกษาที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีแรงจูงใจในการเรียนด้านเหตุผลส่วนตัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับผลการศึกษาของปริยาภรณ์ เพ็ญสุขใจ (2542 : บทคัดย่อ) ที่พบว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของวิภา อร่ามรุ่งโรจน์ชัย (2544 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของนักศึกษาสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตบพิตรพิมุขมหาเมฆ ซึ่งพบว่านักศึกษาที่ผลการเรียนต่างกันมีแรงจูงใจในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทำนองเดียวกันกับผลการศึกษาของนิตยา ประสิทธิ์ประศาสน์ (2546:89) ที่ศึกษาแรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงของนักเรียนศึกษาคณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี ซึ่งพบว่านักศึกษาที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีแรงจูงใจในการเรียน

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลจากการศึกษารูปแบบความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของพิไลพร แสนชมพู (2546 :79) ที่พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หรืออีกนัยหนึ่งอาจกล่าวได้ว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่าง ๆ กัน จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันหรือนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันนั่นเอง ซึ่งขัดแย้งกับผลการศึกษาของสุวรรณี ชูเมธาวี (2547 : 59) ที่ศึกษาแรงจูงใจในการเลือกเรียนสาขาวิชาการบัญชี หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพบางสะพาน ซึ่งพบว่านักเรียนที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีแรงจูงใจในการเลือกเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในการศึกษาครั้งนี้ตั้งสมมติฐานการวิจัยไว้ว่านิสิตที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีแรงจูงใจในการเรียนแตกต่างกัน เพื่อให้สอดคล้องกับผลการวิจัยส่วนใหญ่ดังกล่าวข้างต้น

การดำเนินการวิจัย

ประชากร

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาทั้งประชากร ได้แก่ นิสิตชั้นปีที่ 1 หลักสูตรการศึกษาศาสตรบัณฑิต (กศ.บ.) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2548 จำนวน 369 คน รายละเอียดดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงจำนวนประชากรที่ใช้ในการศึกษา

คณะวิชา	เพศ		รวม
	ชาย	หญิง	
มนุษยศาสตร์	13	33	46
วิทยาศาสตร์	32	106	138
ศิลปกรรมศาสตร์	28	21	49
ศึกษาศาสตร์	30	71	101
สังคมศาสตร์	18	17	35
รวม	121	248	369

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. การสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่แบบสอบถามพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนและแรงจูงใจในการเรียน ซึ่งดำเนินการสร้างและตรวจสอบคุณภาพตามลำดับดังนี้

1.1 ศึกษาตำรา เอกสาร และแบบสอบถามที่เกี่ยวกับพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน และความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนของมาร์ติน เวิร์ จากเอกสารประกอบการสัมมนาเทคนิคใหม่ทางจิตวิทยา ซึ่งจัดโดยภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา เมื่อเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2547 ตลอดจนศึกษาตำรา เอกสาร และแบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยต่อไป

1.2 สร้างแบบสอบถามในลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ จำนวน 4 ฉบับ ได้แก่

1.2.1 แบบสอบถามพลังความสามารถแห่งตน

1.2.2 แบบสอบถามเป้าหมายในการเรียน

1.2.3 แบบสอบถามความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน

1.2.4 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียน

1.3 นำแบบสอบถามทั้ง 4 ฉบับ ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านตรวจสอบความเที่ยงตรงตามโครงสร้างและเนื้อหา ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ประกอบด้วย

ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยา

รองศาสตราจารย์ชาญวิทย์ เทียมประเสริฐ ผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดผล

ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย

ผลการตรวจสอบได้แบบสอบถามที่มีความเที่ยงตรงตามโครงสร้างและเนื้อหา ดังนี้



แบบสอบถามพลังความสามารถแห่งตน

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้ถามถึงความเชื่อเกี่ยวกับความสามารถในการเรียนวิชาต่างๆของนิสิต ขอให้นิสิตอ่านและพิจารณาข้อความในแบบสอบถามนี้อย่างละเอียดทีละข้อ แล้วลงความเห็นว่ นิสิตเห็นด้วยหรือไม่ มากน้อยเพียงใด โดยเขียนวงกลมล้อมรอบตัวเลขที่ตรงกับความคิดเห็น หรือความเชื่อของนิสิตมากที่สุดเพียงตัวเลขเดียว ดังนี้

- ① หมายถึง ไม่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง
- ② หมายถึง ไม่ เห็นด้วย
- ③ หมายถึง เห็นด้วย
- ④ หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อความ	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	ไม่เห็น ด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. ข้าพเจ้ามั่นใจว่ามีความสามารถที่จะเรียนได้	1	2	3	4
2. ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะสามารถเข้าใจบทเรียนที่อาจารย์สอนได้เป็นอย่างดี	1	2	3	4
3. ข้าพเจ้าคงจะเข้าใจบทเรียนที่อาจารย์สอนได้น้อยกว่าเพื่อน คนอื่น ๆ	1	2	3	4
4. ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะสามารถเข้าใจทฤษฎีและแนวทางในการ ปฏิบัติที่ อาจารย์สอนได้	1	2	3	4
5. ข้าพเจ้าคงจะเข้าใจทฤษฎีและแนวทางในการปฏิบัติที่อาจารย์สอนได้น้อย กว่าเพื่อนคนอื่น ๆ	1	2	3	4
6. ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะสามารถอธิบายทฤษฎีที่เรียนมาให้เพื่อนเข้าใจได้	1	2	3	4
7. ข้าพเจ้าคงจะสามารถอธิบายทฤษฎีที่เรียนมาให้เพื่อนเข้าใจได้น้อยกว่า เพื่อนคนอื่น ๆ	1	2	3	4
8. ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนที่อาจารย์สอนให้เพื่อน สังเกตและปฏิบัติตามได้	1	2	3	4
9. ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะสามารถปฏิบัติตามขั้นตอนที่อาจารย์ให้เพื่อนสังเกต และปฏิบัติตามได้น้อยกว่าเพื่อนคนอื่น ๆ	1	2	3	4
10. ข้าพเจ้ามั่นใจว่ามีความสามารถที่จะทำงานที่อาจารย์มอบหมายได้	1	2	3	4
11. ข้าพเจ้าคงจะทำงานที่อาจารย์มอบหมายได้น้อยกว่าเพื่อนคนอื่น ๆ	1	2	3	4
12. ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะสามารถทำข้อสอบได้ดี	1	2	3	4
13. ข้าพเจ้าคงจะทำข้อสอบได้น้อยกว่าเพื่อนคนอื่น ๆ	1	2	3	4
14. ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะสามารถนำความรู้ที่อาจารย์สอนไปปฏิบัติได้	1	2	3	4
15. ข้าพเจ้าคงจะนำความรู้ที่อาจารย์สอนไปปฏิบัติได้ น้อยกว่าเพื่อนคนอื่น ๆ	1	2	3	4

แบบสอบถามเป้าหมายในการเรียน

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้ถามถึงเป้าหมายในการเรียนของนิสิต ขอให้นิสิตอ่านและพิจารณาข้อความในแบบสอบถามนี้อย่างละเอียดทีละข้อ แล้วลงความเห็นว่ามีนิสิตเห็นด้วยหรือไม่ มากน้อยเพียงใด โดยเขียนวงกลมล้อมรอบตัวเลขที่ตรงกับความคิดเห็นหรือความเชื่อของนิสิตมากที่สุดเพียงตัวเลขเดียว ดังนี้

- ① หมายถึง ไม่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง
- ② หมายถึง ไม่ เห็นด้วย
- ③ หมายถึง เห็นด้วย
- ④ หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อความ	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	ไม่เห็น ด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. ข้าพเจ้าต้องการเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจทฤษฎีและทักษะที่เรียน	1	2	3	4
2. ข้าพเจ้าต้องการให้อาจารย์ที่สอนเห็นว่าข้าพเจ้าเก่ง	1	2	3	4
3. ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้ผู้อื่นเห็นว่าข้าพเจ้าเก่ง	1	2	3	4
4. การแสดงออกในชั้นเรียนจะทำให้ข้าพเจ้าบรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการ	1	2	3	4
5. ข้าพเจ้าไม่ต้องการให้เพื่อนเห็นว่าเป็นคนฉลาด	1	2	3	4
6. ความสำเร็จของข้าพเจ้ามีบทบาทต่อเป้าหมายในอนาคต	1	2	3	4
7. อนาคตของข้าพเจ้าไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสำเร็จในการเรียน	1	2	3	4
8. ความเข้าใจอย่างถ่องแท้ในทฤษฎีที่เรียนจะช่วยข้าพเจ้าได้มากในอนาคต	1	2	3	4
9. ความสามารถจากการปฏิบัติในห้องเรียนจะช่วยข้าพเจ้าได้มากในอนาคต	1	2	3	4
10. ข้าพเจ้าต้องการสอบให้ได้คะแนนดีกว่าเพื่อน ๆ ในห้อง	1	2	3	4
11. ความเข้าใจอย่างถ่องแท้ในทฤษฎีที่เรียน ไม่ช่วยให้ข้าพเจ้าได้เป็นในสิ่งที่ต้องการ	1	2	3	4
12. ความสามารถจากการปฏิบัติในห้องเรียนจะช่วยข้าพเจ้าได้เป็นในสิ่งที่ต้องการ	1	2	3	4
13. ข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้ทฤษฎีใหม่	1	2	3	4
14. ข้าพเจ้าต้องการเรียนรู้การปฏิบัติใหม่ ๆ	1	2	3	4
15. ข้าพเจ้าต้องการเรียนให้เก่งกว่าผู้อื่น	1	2	3	4
16. การเรียนทฤษฎีมีความสำคัญที่จะทำให้ข้าพเจ้าสมหวังในอนาคต	1	2	3	4
17. การเรียนการปฏิบัติมีความสำคัญที่จะทำให้ข้าพเจ้าสมหวังในอนาคต	1	2	3	4
18. การเรียนทฤษฎีในห้องเรียนเต็มไปด้วยความสนุกสนาน	1	2	3	4
19. การเรียนภาคทฤษฎีเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย	1	2	3	4
20. การเรียนภาคปฏิบัติในห้องเรียนเต็มไปด้วยความสนุกสนาน	1	2	3	4

แบบสอบถามความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนรู้

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้ถามถึงการกระทำกิจกรรมการเรียนรู้หรือความเชื่อเกี่ยวกับผลการทำกิจกรรมการเรียนรู้ของนิสิต ขอให้นิสิตอ่านและพิจารณาข้อความในแบบสอบถามนี้อย่างละเอียดทีละข้อ แล้วลงความเห็นว่าคุณเห็นด้วยหรือไม่ มากน้อยเพียงใด โดยเขียนวงกลมล้อมรอบตัวเลขที่ตรงกับความคิดเห็นหรือความเชื่อของนิสิตมากที่สุดเพียงตัวเลขเดียว ดังนี้

- ① หมายถึง ไม่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง
- ② หมายถึง ไม่ เห็นด้วย
- ③ หมายถึง เห็นด้วย
- ④ หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อความ	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	ไม่เห็น ด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. ข้าพเจ้าตั้งใจฟังคำบรรยายของอาจารย์	1	2	3	4
2. ข้าพเจ้าไม่ถามอาจารย์เมื่อไม่เข้าใจในบทเรียน	1	2	3	4
3. ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนเก่าก่อนเรียนบทเรียนใหม่เสมอ	1	2	3	4
4. ข้าพเจ้าไม่ค่อยเข้าใจคำบรรยายของอาจารย์	1	2	3	4
5. ข้าพเจ้าไม่สามารถทำแบบฝึกหัดที่อาจารย์มอบหมายได้	1	2	3	4
6. ข้าพเจ้าสามารถทำรายงานที่อาจารย์กำหนดให้ได้	1	2	3	4
7. ข้าพเจ้าสามารถศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองได้	1	2	3	4
8. งานที่อาจารย์มอบหมายให้ทำมีมากเกินไป	1	2	3	4
9. ข้าพเจ้าสามารถทำงานกลุ่มร่วมกับเพื่อนได้	1	2	3	4
10. การตั้งใจเรียนไม่ช่วยให้ข้าพเจ้าเข้าใจบทเรียนมากขึ้น	1	2	3	4
11. การฟังคำบรรยายของอาจารย์ช่วยให้ข้าพเจ้าเข้าใจสิ่งที่เรียน	1	2	3	4
12. การถามคำถามช่วยให้ข้าพเจ้าเข้าใจบทเรียนเพิ่มขึ้น	1	2	3	4
13. การทบทวนบทเรียนล่วงหน้าช่วยให้ข้าพเจ้าเข้าใจบทเรียนง่ายขึ้น	1	2	3	4
14. การทำแบบฝึกหัดช่วยให้ข้าพเจ้าเข้าใจบทเรียนมากขึ้น	1	2	3	4
15. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองช่วยให้ข้าพเจ้ามีความรู้กว้างขวางขึ้น	1	2	3	4
16. การทำงานกลุ่มร่วมกับเพื่อนช่วยให้ความสัมพันธ์ระหว่างข้าพเจ้ากับเพื่อนเป็นไปด้วยดี	1	2	3	4
17. ข้าพเจ้าไม่สามารถนำความรู้จากการเรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	1	2	3	4
18. ความรู้ที่เรียนนำไปใช้ในชีวิตประจำวันของข้าพเจ้าได้	1	2	3	4
19. ข้าพเจ้าไม่สามารถนำความรู้จากการเรียนไปประกอบอาชีพในอนาคตได้	1	2	3	4
20. ความรู้ที่เรียนนำไปใช้ประกอบอาชีพในอนาคตของข้าพเจ้าได้	1	2	3	4

แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียน

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้ถามถึงแรงจูงใจในการเรียนของนิสิต ขอให้ท่านอ่านและพิจารณาข้อความในแบบสอบถามอย่างละเอียดทีละข้อ แล้วลงความเห็นว่าคุณเห็นด้วยหรือไม่ มากน้อยเพียงใด โดยเขียนวงกลมล้อมรอบตัวเลขที่ตรงกับความคิดเห็นหรือความเชื่อของนิสิตมากที่สุดเพียงตัวเลขเดียว ดังนี้

- ① หมายถึง ไม่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง
 ② หมายถึง ไม่ เห็นด้วย
 ③ หมายถึง เห็นด้วย
 ④ หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อความ	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง	ไม่เห็น ด้วย	เห็นด้วย	เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1. ข้าพเจ้าตั้งใจที่สอบเป็นนิสิตได้	1	2	3	4
2. ข้าพเจ้าต้องการประสบความสำเร็จในการเรียน	1	2	3	4
3. ข้าพเจ้าอยากได้ปริญญา	1	2	3	4
4. ข้าพเจ้าเรียนไปเรื่อย ๆ เพราะได้เรียนในสาขาวิชาที่ชอบ	1	2	3	4
5. ข้าพเจ้าอยากเรียนทุกชั่วโมง	1	2	3	4
6. ข้าพเจ้าไม่อยากขาดเรียน	1	2	3	4
7. ข้าพเจ้าไม่อยากให้อาจารย์ขาดสอน	1	2	3	4
8. ข้าพเจ้าเห็นว่าการศึกษาเป็นการเสียเวลา	1	2	3	4
9. ข้าพเจ้าอยากได้ความรู้ใหม่ ๆ จากวิชาที่เรียน	1	2	3	4
10. วิชาที่ยาก ๆ เป็นวิชาที่ท้าทายสำหรับข้าพเจ้า	1	2	3	4
11. วิชาที่เรียนจะเป็นประโยชน์ต่อข้าพเจ้าในภายหน้า	1	2	3	4
12. ข้าพเจ้าชอบเรียนเพราะอาจารย์สอนสนุก	1	2	3	4
13. วิชาที่เรียนช่วยสร้างเป้าหมายชีวิตของข้าพเจ้าได้	1	2	3	4
14. ข้าพเจ้าต้องการเข้าใจวิชาที่เรียนอย่างลึกซึ้ง	1	2	3	4
15. วิชาที่เรียนตรงกับความสามารถของข้าพเจ้า	1	2	3	4
16. วิชาที่ข้าพเจ้าเรียนจบแล้วหางานทำยาก	1	2	3	4
17. วิชาที่ข้าพเจ้าเรียนจะทำให้ชีวิตดีขึ้น	1	2	3	4
18. วิชาที่ข้าพเจ้าเรียนมีความยุ่งยาก	1	2	3	4
19. หากข้าพเจ้าเรียนจบ พ่อแม่และบุคคลรอบข้างจะเกิดความภูมิใจ	1	2	3	4
20. วิชาที่ข้าพเจ้าเรียนเปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่	1	2	3	4
21. วิชาที่ข้าพเจ้าเรียนเปิดโอกาสให้แสดงความสามารถอย่างเต็มที่	1	2	3	4
22. ข้าพเจ้าศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมจนกว่าจะเข้าใจวิชาที่เรียน	1	2	3	4
23. ข้าพเจ้าทำงานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ผู้สอนอย่างเต็มที่	1	2	3	4

1.4 นำแบบสอบถามไปทดลองใช้เพื่อหาความเชื่อมั่น โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) ได้แบบสอบถามที่มีความเชื่อมั่นสูงทั้ง 4 ฉบับ ดังนี้

1.4.1 แบบสอบถามพลังความสามารถแห่งตน ค่า $\alpha = .70$

1.4.2 แบบสอบถามเป้าหมายในการเรียน ค่า $\alpha = .82$

1.4.3 แบบสอบถามความเป็นไปได้ที่จะกระทำ

กิจกรรมการเรียน ค่า $\alpha = .88$

1.4.4 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียน ค่า $\alpha = .70$

2. การให้คะแนนและการแปลความหมาย

2.1 การให้คะแนนแบบสอบถาม

แบบสอบถามทั้ง 4 ฉบับมีเกณฑ์ในการให้คะแนนดังนี้

ข้อความทางบวก

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	4	คะแนน
เห็นด้วย	ให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน

ข้อความทางลบ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน
เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	4	คะแนน

2.2 การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ย

2.2.1 แบบสอบถามพลังความสามารถแห่งตน

คะแนนเฉลี่ย	3.25 – 4.00	หมายถึง	มีพลังความสามารถแห่งตนมาก
คะแนนเฉลี่ย	2.50 – 3.24	หมายถึง	มีพลังความสามารถแห่งตนค่อนข้างมาก
คะแนนเฉลี่ย	1.75 – 2.49	หมายถึง	มีพลังความสามารถแห่งตนค่อนข้างน้อย
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 1.74	หมายถึง	มีพลังความสามารถแห่งตนน้อย

2.2.2 แบบสอบถามเป้าหมายในการเรียน

คะแนนเฉลี่ย	3.25 – 4.00	หมายถึง	มีเป้าหมายในการเรียนชัดเจน
คะแนนเฉลี่ย	2.50 – 3.24	หมายถึง	มีเป้าหมายในการเรียนค่อนข้างชัดเจน
คะแนนเฉลี่ย	1.75 – 2.49	หมายถึง	มีเป้าหมายในการเรียนค่อนข้างไม่ชัดเจน
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 1.74	หมายถึง	มีเป้าหมายในการเรียนไม่ชัดเจน

2.2.3 แบบสอบถามความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกรรมการเรียน

คะแนนเฉลี่ย	3.25 – 4.00	หมายถึง	มีความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกรรมการเรียนสูง
คะแนนเฉลี่ย	2.50 – 3.24	หมายถึง	มีความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกรรมการเรียนค่อนข้างสูง
คะแนนเฉลี่ย	1.75 – 2.49	หมายถึง	มีความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกรรมการเรียนค่อนข้างต่ำ
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 1.74	หมายถึง	มีความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกรรมการเรียนต่ำ

2.2.4 แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียน

คะแนนเฉลี่ย	3.25 – 4.00	หมายถึง	มีแรงจูงใจในการเรียนสูง
คะแนนเฉลี่ย	2.50 – 3.24	หมายถึง	มีแรงจูงใจในการเรียนค่อนข้างสูง
คะแนนเฉลี่ย	1.75 – 2.49	หมายถึง	มีแรงจูงใจในการเรียนค่อนข้างต่ำ
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 1.74	หมายถึง	มีแรงจูงใจในการเรียนต่ำ

2.2.5 คะแนนเฉลี่ยสะสม

คะแนนเฉลี่ย	3.50 – 3.99	หมายถึง	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมาก
คะแนนเฉลี่ย	3.00 – 3.49	หมายถึง	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง
คะแนนเฉลี่ย	2.50 – 2.99	หมายถึง	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนค่อนข้างสูง
คะแนนเฉลี่ย	2.00 – 2.49	หมายถึง	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

คณะผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยอีก 2 คน ได้แก่นางสาวณอมศรี โมพีและนายพงศธร สิงสาราญ ซึ่งเป็นข้าราชการและพนักงานมหาวิทยาลัยที่ปฏิบัติราชการ ณ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องค์กรักษ์ ดำเนินการเก็บและรวบรวมข้อมูลโดยแจกแบบสอบถามให้นิสิตชั้นปีที่ 1 หลักสูตร การศึกษาวินิจฉัย (กศ.บ) ทุกคนทุกวิชาเอกที่กำลังศึกษาอยู่ที่ องค์กรักษ์ ในเดือนกรกฎาคมและ เดือนสิงหาคม 2548 พร้อมรับแบบสอบถามคืนเมื่อนิสิตตอบแบบสอบถามเสร็จได้แบบสอบถาม กลับคืนครบและสมบูรณ์ทุกฉบับ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิธีวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป
2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
 - 2.1 สถิติพื้นฐาน
 - 2.2 สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach)
 - 2.3 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
 - 2.4 t-test
 - 2.5 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA)
 - 2.6 LSD
 - 2.7 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)



ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน	จำนวนประชากร
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	t - distribution
F	แทน	F – distribution
df	แทน	ชั้นแห่งความอิสระ (degree of freedom)
SS	แทน	ผลบวกกำลังสองของคะแนน (sum of squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนน (mean of square)
r	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ((Pearson Product Moment correlation coefficient)
y	แทน	แรงจูงใจในการเรียน
x_1	แทน	พลังความสามารถแห่งตน
x_2	แทน	เป้าหมายในการเรียน
x_3	แทน	ความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกิจกรรมการเรียน
x_4	แทน	คะแนนเฉลี่ยสะสม
R	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	กำลังสองของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
SE	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์
SE_b	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์
b	แทน	สัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์
β	แทน	สัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ซึ่งพยากรณ์ในรูปของคะแนนมาตรฐาน
a	แทน	ค่าคงที่ของสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
$\hat{y}$	แทน	สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนในรูปของคะแนนดิบ
z	แทน	สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนในรูปของคะแนนมาตรฐาน
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล

- ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนิสิต
- ตอนที่ 2 พลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกรรมการเรียน แรงจูงใจในการเรียนและคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิต
- ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกรรมการเรียน แรงจูงใจในการเรียนและคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตต่างเพศกัน
- ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกรรมการเรียน และแรงจูงใจในการเรียนของนิสิตที่สังกัดคณะวิชา และคะแนนเฉลี่ยสะสมต่างกัน
- ตอนที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกรรมการเรียน แรงจูงใจในการเรียน และคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิต
- ตอนที่ 6 สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนของนิสิต

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนิสิต ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังตาราง 2
 ตาราง 2 จำนวนและร้อยละของนิสิตจำแนกตามคณะวิชาที่สังกัด เพศและคะแนนเฉลี่ยสะสม

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
คณะวิชาที่สังกัด		
มนุษยศาสตร์	46	12.46
วิทยาศาสตร์	138	37.40
ศิลปกรรมศาสตร์	49	13.28
ศึกษาศาสตร์	101	27.38
สังคมศาสตร์	35	9.49
รวม	369	100.00
เพศ		
ชาย	121	32.79
หญิง	248	67.21
รวม	369	100.00
คะแนนเฉลี่ยสะสม		
3.50-3.99	63	17.07
3.00-3.49	166	44.99
2.50-2.99	103	27.91
2.00-2.49	37	10.03
รวม	369	100.00

จากตาราง 2 แสดงว่านิสิตส่วนใหญ่สังกัดคณะวิทยาศาสตร์ (ร้อยละ 37.40) รองลงมา สังกัดคณะศึกษาศาสตร์ (ร้อยละ 27.38) สังกัดคณะศิลปกรรมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ใกล้เคียงกัน (ร้อยละ 13.28 และ 12.46 ตามลำดับ) และสังกัดคณะสังคมศาสตร์น้อยที่สุด (ร้อยละ 9.49) นิสิตส่วนใหญ่เป็นนิสิตหญิง (ร้อยละ 67.21) เป็นนิสิตชายเพียงร้อยละ 32.79 เท่านั้น นิสิตส่วนใหญ่ (ร้อยละ 44.99) ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมสูง (3.00 -3.49) รองลงมา (ร้อยละ 27.91) ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมค่อนข้างสูง (2.50-2.99) นิสิตที่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมสูงมาก (3.50 -3.99) มีถึงร้อยละ 17.07 และได้คะแนนเฉลี่ยสะสมปานกลาง (2.00 -2.49) มีเพียงร้อยละ 10.03 เท่านั้น

ตอนที่ 2 พลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน แรงใจในการเรียน และคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิต

2.1 พลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน แรงใจในการเรียน และคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตโดยรวม ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังตาราง 3

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน แรงใจในการเรียน และคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตโดยรวม

ตัวแปร	$\bar{X}$	S	ระดับ
พลังความสามารถแห่งตน	2.6173	.1719	ค่อนข้างมาก
เป้าหมายในการเรียน	2.8843	.2322	ค่อนข้างชัดเจน
ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน	2.7928	.1738	ค่อนข้างสูง
แรงใจในการเรียน	3.0491	.2642	ค่อนข้างสูง
คะแนนเฉลี่ยสะสม	3.0900	.4271	สูง

N = 369 คน

จากตาราง 3 แสดงว่านิสิตมีพลังความสามารถแห่งตนค่อนข้างมาก มีเป้าหมายในการเรียนค่อนข้างชัดเจน มีความเป็นไปได้ที่จะทำกิจกรรมการเรียนค่อนข้างสูง มีแรงใจในการเรียนค่อนข้างสูง และมีคะแนนเฉลี่ยสะสมอยู่ในระดับสูง

2.2 พลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน แรงใจในการเรียน และคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตจำแนกตามเพศ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังตาราง 4

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของพลังสามารดแห่งตน เป้าหมายในการเรียน
ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน แรงจูงใจในการเรียน และคะแนนเฉลี่ย
สะสมจำแนกตามเพศ

ตัวแปร	เพศ	$\bar{X}$	S	ระดับ
พลังความสามารถแห่งตน	ชาย	2.6083	.1769	ค่อนข้างมาก
	หญิง	2.6218	.1697	ค่อนข้างมาก
เป้าหมายในการเรียน	ชาย	2.9207	.2557	ค่อนข้างชัดเจน
	หญิง	2.8665	.2182	ค่อนข้างชัดเจน
ความเป็นไปได้ที่จะ กระทำกิจกรรมการเรียน	ชาย	2.7669	.1801	ค่อนข้างสูง
	หญิง	2.8054	.1696	ค่อนข้างสูง
แรงจูงใจในการเรียน	ชาย	3.0367	.3040	ค่อนข้างสูง
	หญิง	3.0552	.2428	ค่อนข้างสูง
คะแนนเฉลี่ยสะสม	ชาย	2.9920	.4492	ค่อนข้างสูง
	หญิง	3.1720	.3754	สูง

ชาย : N = 121 คน

หญิง : N = 248 คน

จากตาราง 4 แสดงว่านิสิตชาย-หญิงมีพลังความสามารถแห่งตนค่อนข้างมาก มีเป้าหมายในการเรียนค่อนข้างชัดเจน มีความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนค่อนข้างสูง และมีแรงจูงใจในการเรียนค่อนข้างสูง ส่วนคะแนนเฉลี่ยสะสมนิสิตชายมีคะแนนเฉลี่ยสะสมค่อนข้างสูง นิสิตหญิงมีคะแนนเฉลี่ยสะสมสูง

2.3 พลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน แรงจูงใจในการเรียน และคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตจำแนกตามคณะวิชาที่สังกัด ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏ ดังตาราง 5-9

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของพลังความสามารถแห่งตน ของนิสิต

คณะวิชาที่สังกัด	N	พลังความสามารถแห่งตน		ระดับ
		$\bar{X}$	S	
มนุษยศาสตร์	46	2.6029	.1859	ค่อนข้างมาก
วิทยาศาสตร์	138	2.6048	.1656	ค่อนข้างมาก
ศิลปกรรมศาสตร์	49	2.6313	.1552	ค่อนข้างมาก
ศึกษาศาสตร์	101	2.6363	.1711	ค่อนข้างมาก
สังคมศาสตร์	35	2.6114	.2035	ค่อนข้างมาก

จากตาราง 5 แสดงว่า นิสิตทุกคณะวิชามีพลังความสามารถแห่งตนค่อนข้างมาก

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ย และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของเป้าหมายในการเรียนของนิสิต

คณะวิชาที่สังกัด	N	เป้าหมายในการเรียน		ระดับ
		$\bar{X}$	S	
มนุษยศาสตร์	46	2.9011	.2212	ค่อนข้างชัดเจน
วิทยาศาสตร์	138	2.8098	.2031	ค่อนข้างชัดเจน
ศิลปกรรมศาสตร์	49	3.0112	.2930	ค่อนข้างชัดเจน
ศึกษาศาสตร์	101	2.8861	.2169	ค่อนข้างชัดเจน
สังคมศาสตร์	35	2.9729	.1971	ค่อนข้างชัดเจน

จากตาราง 6 แสดงว่านิสิตทุกคณะวิชามีเป้าหมายในการเรียนการค่อนข้างชัดเจน

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกิจกรรมการเรียน
ของนิสิต

คณะวิชาที่สังกัด	N	ความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกิจกรรม การเรียน		ระดับ
		$\bar{X}$	S	
มนุษยศาสตร์	46	2.8011	.1347	ค่อนข้างสูง
วิทยาศาสตร์	138	2.7775	.1991	ค่อนข้างสูง
ศิลปกรรมศาสตร์	49	2.7857	.1547	ค่อนข้างสูง
ศึกษาศาสตร์	101	2.8119	.1592	ค่อนข้างสูง
สังคมศาสตร์	35	2.7971	.1806	ค่อนข้างสูง

จากตาราง 7 แสดงว่านิสิตทุกคณะวิชามีความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกิจกรรมการเรียน
ค่อนข้างสูง

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการเรียนของนิสิต

คณะวิชาที่สังกัด	N	แรงจูงใจในการเรียน		ระดับ
		$\bar{X}$	S	
มนุษยศาสตร์	46	3.0926	.2279	ค่อนข้างสูง
วิทยาศาสตร์	138	2.9981	.2666	ค่อนข้างสูง
ศิลปกรรมศาสตร์	49	3.0896	.2768	ค่อนข้างสูง
ศึกษาศาสตร์	101	3.0517	.2530	ค่อนข้างสูง
สังคมศาสตร์	35	3.1292	.2859	ค่อนข้างสูง

จากตาราง 8 แสดงว่านิสิตทุกคณะวิชามีแรงจูงใจในการเรียนค่อนข้างสูง

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิต

คณะวิชาที่สังกัด	N	คะแนนเฉลี่ยสะสม		ระดับ
		$\bar{X}$	S	
มนุษยศาสตร์	46	3.0178	.4663	สูง
วิทยาศาสตร์	138	3.1586	.3607	สูง
ศิลปกรรมศาสตร์	49	2.9255	.4305	ค่อนข้างสูง
ศึกษาศาสตร์	101	3.2048	.4249	สูง
สังคมศาสตร์	35	2.8134	.3137	ค่อนข้างสูง

จากตาราง 9 แสดงว่า นิสิตคณะมนุษยศาสตร์ วิทยาศาสตร์และศึกษาศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยสะสมสูง ส่วนนิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์คะแนนเฉลี่ยสะสมค่อนข้างสูง

2.4 พลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนและแรงจูงใจในการเรียนของนิสิตจำแนกตามคะแนนเฉลี่ยสะสม ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังตาราง 10-13

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของพลังความสามารถแห่งตน

คะแนนเฉลี่ยสะสม	N	พลังความสามารถแห่งตน		ระดับ
		$\bar{X}$	S	
3.50 – 3.99	63	2.6023	.2097	ค่อนข้างมาก
3.00 – 3.49	116	2.6209	.1532	ค่อนข้างมาก
2.50 – 2.99	103	2.6110	.1531	ค่อนข้างมาก
2.00 – 2.49	37	2.6450	.2261	ค่อนข้างมาก

จากตาราง 10 แสดงว่า นิสิตทุกระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมมีพลังความสามารถแห่งตนค่อนข้างมาก

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของเป้าหมายในการเรียน

คะแนนเฉลี่ยสะสม	N	เป้าหมายในการเรียน		ระดับ
		$\bar{X}$	S	
3.50 – 3.99	63	2.8944	.2257	ค่อนข้างชัดเจน
3.00 – 3.49	166	2.8642	.2010	ค่อนข้างชัดเจน
2.50 – 2.99	103	2.9063	.2543	ค่อนข้างชัดเจน
2.00 – 2.49	37	2.8959	.3023	ค่อนข้างชัดเจน

จากตาราง 11 แสดงว่า นิสิตทุกระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมมีเป้าหมายในการเรียนค่อนข้างชัดเจน

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกิจกรรมการเรียน

คะแนนเฉลี่ยสะสม	N	ความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกิจกรรมการเรียน		ระดับ
		$\bar{X}$	S	
3.50 – 3.99	63	2.8048	.1572	ค่อนข้างสูง
3.00 – 3.49	166	2.7795	.1563	ค่อนข้างสูง
2.50 – 2.99	103	2.8107	.1773	ค่อนข้างสูง
2.00 – 2.49	37	2.7824	.2511	ค่อนข้างสูง

จากตาราง 12 แสดงว่า นิสิตทุกระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมมีความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกิจกรรมการเรียนค่อนข้างสูง

ตาราง 13 ค่าเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจในการการเรียนรู้

คะแนนเฉลี่ยสะสม	N	แรงจูงใจในการเรียนรู้		ระดับ
		$\bar{X}$	S	
3.50 – 3.99	63	3.0863	.2516	ค่อนข้างสูง
3.00 – 3.49	166	3.0026	.2100	ค่อนข้างสูง
2.50 – 2.99	103	3.1224	.2881	ค่อนข้างสูง
2.00 – 2.49	37	2.9906	.3686	ค่อนข้างสูง

จากตาราง 13 แสดงว่า นิสิตทุกระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมมีแรงจูงใจในการเรียนค่อนข้างสูง

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำการเรียน แรงจูงใจในการเรียน และคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตต่างเพศกัน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังตาราง 14

ตาราง 14 การเปรียบเทียบพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำการเรียน แรงจูงใจในการเรียนและคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตต่างเพศกัน

ตัวแปร	ชาย (N = 121)		หญิง (N = 248)		t
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	
พลังความสามารถแห่งตน	2.6083	.1769	2.6218	.1697	.698
เป้าหมายในการเรียน	2.9207	.2557	2.8665	.2182	2.112*
ความเป็นไปได้ที่จะกระทำการเรียน	2.7669	.1801	2.8054	.1696	1.964
แรงจูงใจในการเรียน	3.0367	.3040	3.0552	.2428	.633
คะแนนเฉลี่ยสะสม	2.9220	.4492	3.1720	.3754	5.621**

จากตาราง 14 แสดงว่า นิสิตชาย-หญิง มีเป้าหมายในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีคะแนนเฉลี่ยสะสมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนพลังความสามารถแห่งตน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกระทำการเรียนและแรงจูงใจในการเรียนไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกิจกรรมการเรียน และแรงจูงใจในการเรียน ของนิสิตที่สังกัดคณะวิชาต่างกัน และคะแนนเฉลี่ยสะสมต่างกัน

4.1 การเปรียบเทียบพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกิจกรรมการเรียนและแรงจูงใจในการเรียนของนิสิตที่สังกัดคณะวิชาต่างกัน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังตาราง 15-18

ตาราง 15 การเปรียบเทียบพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกิจกรรมการเรียนและแรงจูงใจในการเรียนของนิสิตที่สังกัดคณะวิชาต่างกัน

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
พลังความสามารถแห่งตน	ระหว่างกลุ่ม	4	.078	.020	.659
	ภายในกลุ่ม	364	10.806	.030	
	รวม	368	10.885		
เป้าหมายในการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	4	1.843	.461	9.317**
	ภายในกลุ่ม	364	18.005	.049	
	รวม	368	19.849		
ความเป็นไปได้ที่จะกระทำ กิจกรรมการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	4	.075	.019	.619
	ภายในกลุ่ม	364	11.048	.030	
	รวม	368	11.123		
แรงจูงใจในการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	4	.752	.188	2.742*
	ภายในกลุ่ม	364	24.942	.069	
	รวม	368	25.693		

จากตาราง 15 แสดงว่าเป้าหมายในการเรียนและแรงจูงใจในการเรียนของนิสิตต่างคณะกันมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ ($F = 9.317$ และ 2.742 ตามลำดับ) เมื่อนำไปทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ตามวิธี LSD ผลปรากฏดังตาราง 16-17

ตาราง 16 การทดสอบความแตกต่างของเป้าหมายในการเรียนของนิสิตที่สังกัดคณะ
วิชาต่างกันเป็นรายคู่

คณะวิชาที่ สังกัด	วิทยาศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ ศิลปกรรม ศาสตร์					
	$\bar{X}$	2.8098	2.8861	2.9011	2.9729	3.0112
วิทยาศาสตร์	2.8098	-	.0763*	.0913*	.1631*	.2014*
ศึกษาศาสตร์	2.8861		-	.0150	.0868*	.1251*
มนุษยศาสตร์	2.9011			-	.0718	.1101*
สังคมศาสตร์	2.9729				-	.0383
ศิลปกรรม ศาสตร์	3.0112					-

จากตาราง 16 แสดงว่า เป้าหมายในการเรียนของนิสิตคณะวิทยาศาสตร์แตกต่างจากนิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์และศิลปกรรมศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป้าหมายในการเรียนของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์แตกต่างจากนิสิตคณะสังคมศาสตร์และศิลปกรรมศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเป้าหมายในการเรียนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์แตกต่างจากนิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 17 การทดสอบความแตกต่างของแรงงูใจในการเรียนของนิสิตที่สังกัดคณะวิชาต่างกัน
เป็นรายคู่

คณะวิชาที่สังกัด	วิทยาศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ ศิลปกรรม ศาสตร์ มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์					
	$\bar{X}$	2.9981	3.0517	3.0896	3.0926	3.1292
วิทยาศาสตร์	2.9981	-	.0536	.0915*	.0945*	.1311*
ศึกษาศาสตร์	3.0517		-	.0379	.0409	.0775
ศิลปกรรม ศาสตร์	3.0896			-	.0030	.0396
มนุษยศาสตร์	3.0926				-	.0366
สังคมศาสตร์	3.1292					-

จากตาราง 17 แสดงว่า แรงงูใจในการเรียนของนิสิตคณะวิทยาศาสตร์แตกต่างจาก
แรงงูใจในการเรียนของนิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และคณะสังคมศาสตร์
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4.2 การเปรียบเทียบพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกิจกรรมการเรียน และแรงจูงใจในการเรียนของนิสิตที่คะแนนเฉลี่ยสะสมต่างกัน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังตาราง 18-19

ตาราง 18 การเปรียบเทียบพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกิจกรรมการเรียน และแรงจูงใจในการเรียนของนิสิตที่คะแนนเฉลี่ยสะสมต่างกัน

ตัวแปร	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
พลังความสามารถแห่งตน	ระหว่างกลุ่ม	3	.049	.016	.553
	ภายในกลุ่ม	365	10.835	.030	
	รวม	368	10.885		
เป้าหมายในการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	3	.129	.043	.794
	ภายในกลุ่ม	365	19.720	.054	
	รวม	368	19.849		
ความเป็นไปได้ที่จะกระทำ กิจกรรมการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	3	.075	.025	.828
	ภายในกลุ่ม	365	11.048	.030	
	รวม	368	11.123		
แรงจูงใจในการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	3	1.126	.375	5.576**
	ภายในกลุ่ม	365	24.567	.067	
	รวม	368	25.691		

จากตาราง 18 แสดงว่านิสิตที่คะแนนเฉลี่ยสะสมต่างกันมีแรงจูงใจในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกนั้นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อนำไปทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ตามวิธี LSD ผลปรากฏดังตาราง 19

ตาราง 19 การทดสอบความแตกต่างของแรงจูงใจในการเรียนของนิสิตที่คะแนนเฉลี่ยสะสมต่างกันเป็นรายคู่

คะแนนเฉลี่ย		2.00-2.49	3.00 -3.49	3.50 -3.99	2.50-2.99
สะสม	$\bar{X}$	2.9906	3.0026	3.0863	3.1224
2.00-2.49	2.9906	-	.0120	.0957*	.1318*
3.00-3.49	3.0026		-	.0837*	.1198*
3.50-3.99	3.0863			-	.0361
2.50-2.99	3.1224				-

จากตาราง 19 แสดงว่านิสิตที่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 2.00 -2.49 มีแรงจูงใจในการเรียนแตกต่างจากนิสิตที่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.50-3.99 และระหว่าง 2.50-2.99 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นิสิตที่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.00 -3.49 มีแรงจูงใจในการเรียนแตกต่างจากนิสิตที่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.50-3.99 และระหว่าง 2.50-2.99 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกิจกรรมการเรียน แรงงูใจในการเรียน และคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิต ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังตาราง 20

ตาราง 20 ความสัมพันธ์ระหว่างพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกิจกรรมการเรียน แรงงูใจในการเรียนและคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิต

ตัวแปร	X_1	X_2	X_3	X_4	y
X_1	1.00	.144**	.216**	-.028	.112*
X_2		1.00	.502**	-.032	.576**
X_3			1.00	.023	.566**
X_4				1.00	.001
y					1.00

จากตาราง 20 แสดงว่าพลังความสามารถแห่งตนของนิสิต (X_1) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในการเรียน (X_2) และความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกิจกรรมการเรียน (X_3) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงงูใจในการเรียน (y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป้าหมายในการเรียน (X_2) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเป็นไปได้ที่จะทำกิจกรรมการเรียน (X_3) และแรงงูใจในการเรียน (y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความเป็นไปได้ที่จะกระทำการกิจกรรมการเรียน (X_3) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงงูใจในการเรียน (y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่มีความสัมพันธ์กับตัวแปรใดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ 6 สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนของนิสิต

6.1 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของการถดถอยพหุคูณเพื่อทดสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงระหว่างแรงจูงใจในการเรียน กับพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน และความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนของนิสิตผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังตาราง 21

ตาราง 21 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของการถดถอยพหุคูณเพื่อทดสอบความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงระหว่างแรงจูงใจในการเรียนกับพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียนและความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนของนิสิต

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
Regression	2	11.156	5.578	140.441**
Residual	366	14.537	.040	
Total	369	25.693		

จากตาราง 21 แสดงว่าความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการเรียนมีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับตัวแปร 2 ตัวแปร จากทั้งหมด 3 ตัวแปรได้แก่ พลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน และความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน (ค่า F มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01)

6.2 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเพื่อศึกษาตัวแปรที่ร่วมกันพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนของนิสิต ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังตาราง 22

ตาราง 22 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเพื่อศึกษาตัวแปรที่ร่วมกันพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนของนิสิต

ตัวแปร	b	SEb	β	F
X_2	.444	.052	.390	182.177**
X_2, X_3	.563	.069	.370	140.441**

$$R = .659$$

$$R^2 = .434$$

$$SE = .199$$

$$a = .198$$

จากตาราง 22 แสดงว่าตัวแปร 2 ตัวแปร คือ เป้าหมายในการเรียน (X_2) และความเป็นไปได้ที่จะทำกิจกรรมการเรียน (X_3) สามารถร่วมกันพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนของนิสิตได้ร้อยละ 43.40 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

6.3 สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนของนิสิต

6.3.1 สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนของนิสิตในรูปคะแนนดิบ จากตาราง 22 สามารถนำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์มาเขียนสมการได้ดังนี้

$$\hat{y} = .444 X_2 + .563 X_3 + .198$$

6.3.2 สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนของนิสิตในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$z = .390 X_2 + .370 X_3$$

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. ศึกษาพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนและแรงงูใจในการเรียนของนิสิต
2. เปรียบเทียบพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนและแรงงูใจในการเรียนของนิสิตที่มีสถานภาพแตกต่างกัน
3. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะทำกิจกรรมการเรียนและแรงงูใจในการเรียนของนิสิต
4. สร้างสมการพยากรณ์แรงงูใจในการเรียนของนิสิต

สมมติฐานของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีสมมติฐานคือ

1. นิสิตที่มีสถานภาพต่างกันมีพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนและแรงงูใจในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. พลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนและแรงงูใจในการเรียนของนิสิตมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. พลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน และความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน สามารถร่วมกันพยากรณ์แรงงูใจในการเรียนของนิสิตได้

ประชากร

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยทั้งประชากร ซึ่งได้แก่นิสิตชั้นปีที่ 1 หลักสูตรการศึกษาด้านจิต (กส.บ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีการศึกษา 2548 จำนวนทั้งสิ้น 369 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่แบบสอบถามจำนวน 4 ฉบับคือ

1. แบบสอบถามพลังความสามารถแห่งตน
2. แบบสอบถามเป้าหมายในการเรียน
3. แบบสอบถามความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน
4. แบบสอบถามแรงจูงใจในการเรียน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

คณะผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัย เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองจากนิสิตชั้นปีที่ 1 หลักสูตร การศึกษาด้านจิต (กศ.บ)ที่กำลังศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ องครักษ์ ในระหว่าง เดือน กรกฎาคม- สิงหาคม 2548

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิธีวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป
2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
 - 2.1 สถิติพื้นฐาน
 - 2.2 สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach)
 - 2.3 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
 - 2.4 t-test
 - 2.5 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA)
 - 2.6 LSD
 - 2.7 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ดังนี้

1. สถานภาพทั่วไปของนิสิต

1.1 คณะวิชาที่สังกัด นิสิตส่วนใหญ่สังกัดคณะวิทยาศาสตร์ (ร้อยละ 37.40) รองลงมา สังกัดคณะศึกษาศาสตร์ (ร้อยละ 27.38) คณะศิลปกรรมศาสตร์ร้อยละ 13.28 คณะมนุษยศาสตร์ ร้อยละ 12.46 และสังกัดคณะสังคมศาสตร์น้อยที่สุด (ร้อยละ 9.49)

1.2 เพศ นิสิตส่วนใหญ่เป็นนิสิตหญิง (ร้อยละ 67.21) มีนิสิตชายเพียงร้อยละ 32.79 เท่านั้น

1.3 คะแนนเฉลี่ยสะสม นิสิตส่วนใหญ่ (ร้อยละ 44.99) ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมสูง (3.00-3.49) รองลงมา (ร้อยละ 27.91) ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมค่อนข้างสูง (2.50-2.99) นิสิตร้อยละ 17.07 ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมสูงมาก (3.50-3.99) และมีนิสิตเพียงร้อยละ 10.03 ที่ได้คะแนนเฉลี่ยสะสมปานกลาง (2.00-2.49)

2. พลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำ กิจกรรมการเรียน แรงจูงใจในการเรียนและคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตโดยรวม

2.1 นิสิตมีพลังความสามารถแห่งตนค่อนข้างมาก ($\bar{X} = 2.6173$)

2.2 นิสิตมีเป้าหมายในการเรียนค่อนข้างชัดเจน ($\bar{X} = 2.8843$)

2.3 ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนของนิสิตมีค่อนข้างสูง ($\bar{X} = 2.7928$)

2.4 นิสิตมีแรงจูงใจในการเรียนค่อนข้างสูง ($\bar{X} = 3.0491$)

2.5 คะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 3.0900$)

3. พลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำ กิจกรรมการเรียน แรงจูงใจในการเรียนและคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตจำแนกตามสถานภาพ

3.1 นิสิตชาย-หญิง มีพลังความสามารถแห่งตนค่อนข้างมาก ($\bar{X} = 2.6083$) และ 2.6218 ตามลำดับ) มีเป้าหมายในการเรียนค่อนข้างชัดเจน ($\bar{X} = 2.9207$ และ 2.8665 ตามลำดับ) มีความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนค่อนข้างสูง ($\bar{X} = 2.7669$ และ 2.8054 ตามลำดับ) และมีแรงจูงใจในการเรียนค่อนข้างสูง ($\bar{X} = 3.0367$ และ 3.0552 ตามลำดับ) ส่วนคะแนนเฉลี่ยสะสม นิสิตชายมีคะแนนเฉลี่ยสะสมค่อนข้างสูง ($\bar{X} = 2.9920$) นิสิตหญิงมีคะแนนเฉลี่ยสะสมสูง ($\bar{X} = 3.1720$)

3.2 นิสิตคณะมนุษยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ศิลปกรรมศาสตร์ ศึกษาศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มีพลังความสามารถแห่งตนค่อนข้างมาก ($\bar{X} = 2.6029, 2.6048, 2.6313, 2.6363$ และ 2.6114 ตามลำดับ) มีเป้าหมายในการเรียนค่อนข้างชัดเจน ($\bar{X} = 2.9011, 2.8098, 3.0112, 2.8861$ และ 2.9729 ตามลำดับ) มีความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนค่อนข้างสูง ($\bar{X} = 2.8011, 2.7775, 2.7857, 2.8119$ และ 2.7971 ตามลำดับ) มีแรงจูงใจในการเรียนค่อนข้างสูง ($\bar{X} = 3.0926, 2.9981, 3.0896, 3.0517$ และ 3.1292 ตามลำดับ) ส่วนคะแนนเฉลี่ยสะสม นิสิตคณะมนุษยศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และศึกษาศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยสะสมระดับสูง ($\bar{X} = 3.0178, 3.1586$ และ 3.2048 ตามลำดับ) แต่นิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีคะแนนเฉลี่ยสะสมค่อนข้างสูง ($\bar{X} = 2.9255$ และ 2.8134 ตามลำดับ)

3.3 นิสิตที่คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับสูงมาก ระดับสูง ระดับค่อนข้างสูงและระดับ ปานกลาง มีพลังความสามารถแห่งตนค่อนข้างมาก ($\bar{X} = 2.6023, 2.6209, 2.6110$ และ 2.6450 ตามลำดับ) มีเป้าหมายในการเรียนค่อนข้างชัดเจน ($\bar{X} = 2.8944, 2.8642, 2.9063$ และ 2.8959

ตามลำดับ) มีความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนรู้ก่อนข้างสูง ($\bar{X} = 2.8048, 2.7795, 2.8107$ และ 2.7824 ตามลำดับ)และมีแรงจูงใจในการเรียนก่อนข้างสูง ($\bar{X} = 3.0863, 3.0026, 3.1224$ และ 2.9906 ตามลำดับ)

4. การเปรียบเทียบพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนรู้ แรงจูงใจในการเรียนและคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตที่สถานภาพต่างกัน

4.1 นิสิตชาย – หญิงมีเป้าหมายในการเรียนและคะแนนเฉลี่ยสะสมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 ตามลำดับ โดยที่นิสิตชายมีเป้าหมายในการเรียนชัดเจนกว่านิสิตหญิง ($\bar{X} = 2.907$ และ 2.8665 ตามลำดับ) และนิสิตหญิงได้คะแนนเฉลี่ยสะสมมากกว่านิสิตชาย ($\bar{X} = 3.1720$ และ 2.9220 ตามลำดับ) ส่วนพลังความสามารถแห่งตน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนรู้และแรงจูงใจในการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4.2 นิสิตที่สังกัดคณะต่างกันมีเป้าหมายในการเรียนและแรงจูงใจในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ โดยที่นิสิตคณะวิทยาศาสตร์มีเป้าหมายในการเรียนชัดเจนน้อยกว่านิสิตทุกคณะ นิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มีเป้าหมายในการเรียนชัดเจนน้อยกว่านิสิตคณะสังคมศาสตร์และศิลปกรรมศาสตร์ นิสิตคณะมนุษยศาสตร์มีเป้าหมายในการเรียนชัดเจนน้อยกว่านิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ และนิสิตคณะวิทยาศาสตร์ มีแรงจูงใจในการเรียนต่ำกว่านิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และคณะสังคมศาสตร์ นอกนั้นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4.3 นิสิตที่คะแนนเฉลี่ยสะสมต่างกัน มีแรงจูงใจในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่นิสิตที่คะแนนเฉลี่ยสะสมปานกลางมีแรงจูงใจในการเรียนต่ำกว่านิสิตที่คะแนนเฉลี่ยสะสมก่อนข้างสูง และสูงมาก นิสิตที่คะแนนเฉลี่ยสะสมสูงมีแรงจูงใจในการเรียนต่ำกว่านิสิตที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสมก่อนข้างสูงและสูงมาก นอกนั้นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5. ความสัมพันธ์ระหว่างพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนรู้ แรงจูงใจในการเรียน และคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิต

5.1 พลังความสามารถแห่งตนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในการเรียน ($r = .144$) และความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนรู้ของนิสิต ($r = .216$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนของนิสิต ($r = .112$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2 เป้าหมายในการเรียนของนิสิตมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนรู้ ($r = .502$) และแรงจูงใจในการเรียนของนิสิต ($r = .576$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5.3 ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนของนิสิต ($r=.566$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

6. สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนของนิสิต

6.1 เป้าหมายในการเรียน X_2 และความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนของนิสิต X_3 สามารถร่วมกันพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนของนิสิตได้ร้อยละ 43.40 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

6.2 สมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนของนิสิต ได้แก่

$$\hat{y} = .444X_2 + .563X_3 + .198$$

$$Z = .390X_2 + .370X_3$$

การอภิปรายผล

การอภิปรายผลจะอภิปรายตามลำดับวัตถุประสงค์และสมมติฐานของการวิจัยดังนี้

1. การศึกษาพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน และแรงจูงใจในการเรียนของนิสิต

1.1 พลังความสามารถแห่งตน ผลการวิจัยปรากฏว่านิสิตมีพลังความสามารถแห่งตนค่อนข้างมาก ($\bar{X} = 2.6173$) ซึ่งหมายถึงนิสิตเชื่อว่าตนสามารถที่จะเรียนหลักสูตรการศึกษาบัณฑิต (กศ.บ) สำเร็จได้ค่อนข้างมาก ทั้งนี้เป็นเพราะนิสิตมีคะแนนเฉลี่ยสะสมก่อนเข้าเรียนหลักสูตรนี้อยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 3.0491$) จึงเชื่อว่าตนน่าจะเรียนได้สำเร็จเพราะมีความสามารถในการเรียนสูงอยู่แล้ว

1.2 เป้าหมายในการเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่านิสิตมีเป้าหมายในการเรียนค่อนข้างชัดเจน ($\bar{X} = 2.8843$) ทั้งนี้เพราะว่านิสิตทุกคนทราบว่าผู้ที่สำเร็จหลักสูตรการศึกษาบัณฑิต (กศ.บ) ส่วนใหญ่จะออกไปเป็นครูหรือบุคลากรทางการศึกษานอกจากนี้นิสิตบางส่วนยังได้รับทุนอุดหนุนจากรัฐบาล จึงมีเป้าหมายชัดเจนว่าจะต้องเรียนให้สำเร็จให้ได้เพื่อออกไปเป็นครูหรือบุคลากรทางการศึกษาต่อไป

1.3 ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่านิสิตเห็นว่ามี ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนได้สำเร็จค่อนข้างสูง ($\bar{X} = 2.7928$) หมายถึง นิสิตเห็นว่าตนสามารถทำกิจกรรมต่าง ๆ เกี่ยวกับการเรียนการสอนได้ค่อนข้างสูง ทั้งนี้เป็นเพราะนิสิตเชื่อว่าตนมีความสามารถพอ(มีพลังความสามารถแห่งตนค่อนข้างมาก) และมีเป้าหมายชัดเจนอยู่แล้วว่าจะต้องเรียนให้สำเร็จ(มีเป้าหมายในการเรียนค่อนข้างชัดเจน)

1.4 แรงจูงใจในการเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่านิสิตมีแรงจูงใจในการเรียนค่อนข้างสูง ($\bar{X} = 3.0900$) ทั้งนี้เป็นเพราะนิสิตประสงค์จะเข้ามาเรียนหลักสูตรการศึกษาบัณฑิต (กศ.บ)

โดยการสอบคัดเลือกเข้ามา (สอบเอนทรานซ์) หรือสอบตรงตามความต้องการของมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒเอง นอกจากนี้ นิสิตหลักสูตร กศ.บ 5 ปี บางส่วนยังได้รับทุนอุดหนุนจาก กระทรวงศึกษาธิการ กองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายใน หรือหน่วยงานราชการอื่น ๆ จึง ทำให้มีแรงจูงใจในการเรียนค่อนข้างสูง

2. การเปรียบเทียบพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะ กระทำกิจกรรมการเรียน

2.1 การเปรียบเทียบระหว่างเพศ ผลการวิจัยปรากฏว่า นิสิตชาย - หญิง มีเป้าหมาย ในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 1 เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า นิสิตชายมีเป้าหมายในการเรียนชัดเจนกว่า นิสิตหญิง ($\bar{X} = 2.9207$ และ 2.8665 ตามลำดับ) ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะ นิสิตชายมุ่งหวังไปเป็นครูหรือบุคลากรทางการศึกษา มีโอกาสเลือกวิชาชีพอื่นไม่มากนัก ส่วน นิสิตหญิงอาจมีข้อจำกัดในการรับตำแหน่งครูหรือบุคลากรทางการศึกษาในท้องถิ่นห่างไกลหรือกันดารหรือเหตุผลด้านความปลอดภัย จึงอาจเลือกประกอบอาชีพอื่น ๆ ได้ นิสิตชายจึงมีเป้าหมายในการเรียนชัดเจนกว่า นิสิตหญิง

ในส่วนของพลังความสามารถแห่งตน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน และแรงจูงใจในการเรียนของ นิสิตชาย - หญิง นั้น ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ชัดแจ้งกับสมมติฐานการวิจัยข้อ 1 แต่สอดคล้องกับการศึกษาของ แม็คโคบีและแจ็กคลิน (Maccoby and Jacklin, 1974, อ้างอิงจาก สุรางค์ โค้วตระกูล, 2541 : 148) ซึ่งรวบรวมผลการวิจัยเกี่ยวกับผลของความแตกต่างระหว่างเพศ ปรากฏว่า ชาย - หญิง แตกต่างกัน 3 ด้าน คือ ชายจำรูปทรงของสิ่งต่าง ๆ หรือเห็นความสัมพันธ์ของ space-form มีความสามารถทางคณิตศาสตร์และมีพฤติกรรมก้าวร้าวมากกว่า หญิง นอกนั้น ไม่แตกต่างกัน

2.2 การเปรียบเทียบระหว่างคณะวิชา ผลการวิจัยปรากฏว่า นิสิตต่างคณะกัน มีเป้าหมายในการเรียน และแรงจูงใจในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อ 1 เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่พบว่า นิสิตคณะวิทยาศาสตร์มีเป้าหมายในการเรียนชัดเจนน้อยกว่า นิสิตทุกคณะ ทั้งนี้ คงเป็นเพราะ นิสิตที่สำเร็จการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ มีทางเลือกประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์ได้อย่างกว้างขวาง นอกเหนือจากเป็นครูหรือบุคลากรทางการศึกษา เช่น ตามสถานประกอบการ หรือโรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ เป้าหมายในการเรียนจึงไม่ได้มุ่งตรงเพื่อประกอบอาชีพครูหรือบุคลากรทางการศึกษาเท่านั้น ซึ่งแตกต่างจากเป้าหมายในการเรียนของ นิสิตคณะอื่น สำหรับแรงจูงใจในการเรียนนั้น นิสิตคณะวิทยาศาสตร์มีแรงจูงใจในการเรียนน้อยกว่า นิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ อาจเป็นเพราะ นิสิตคณะวิทยาศาสตร์มีเป้าหมายที่จะเป็นครูหรือบุคลากรทางการศึกษาน้อยกว่า นิสิตทั้ง 3 คณะ แรงจูงใจในการเรียนจึงน้อยกว่าไปด้วย

2.3 การเปรียบเทียบตามคะแนนเฉลี่ยสะสม ผลการวิจัยปรากฏว่านิสิตที่คะแนนเฉลี่ยสะสมต่างกันมีแรงจูงใจในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 1 เมื่อเปรียบเทียบรายคู่ พบว่านิสิตที่คะแนนเฉลี่ยสะสมปานกลางมีแรงจูงใจในการเรียนต่ำกว่านิสิตที่คะแนนเฉลี่ยสะสมค่อนข้างสูงและสูงมาก และนิสิตที่คะแนนเฉลี่ยสะสมสูงมีแรงจูงใจในการเรียนต่ำกว่านิสิตที่คะแนนเฉลี่ยสะสมสูงมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะแรงจูงใจเป็นผลจากความสำเร็จในการเรียนหรือผลการเรียนที่ผ่านมาหากประสบความสำเร็จในการเรียนสูง จะมั่นใจในความสามารถของตนเชื่อว่าจะสามารถเรียนได้สำเร็จ จึงทำให้มีแรงจูงใจในการเรียนสูงไปด้วย

ในส่วนของพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียนและความเป็นไปได้ในการกระทำกิจกรรมการเรียนของนิสิตที่คะแนนเฉลี่ยสะสมต่างกันไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 1 อาจเป็นเพราะคะแนนเฉลี่ยสะสมของนิสิตแต่ละคนไม่แตกต่างกันอย่างชัดเจนหมายถึงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกันมาก จึงทำให้พลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน และความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนไม่แตกต่างกันไปด้วย

3. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน และแรงจูงใจในการเรียน ผลปรากฏว่าพลังความสามารถแห่งตนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับเป้าหมายในการเรียน ($r = .144$) และความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนของนิสิต ($r = .216$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเรียนของนิสิต ($r = .112$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อ 1 หมายถึง นิสิตที่มีพลังความสามารถแห่งตนมากจะมีเป้าหมายในการเรียนชัดเจน มีความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนได้สำเร็จสูงและมีแรงจูงใจในการเรียนสูงด้วย ในทางตรงข้ามหากมีพลังความสามารถแห่งตนต่ำก็จะมีเป้าหมายในการเรียนไม่ชัดเจน มีความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมต่ำ และมีแรงจูงใจในการเรียนต่ำด้วย เป็นไปตามทฤษฎีของมาร์ติน เฮอร์ ซึ่งอธิบายแรงจูงใจในการเรียนว่าเกิดจากการดีความหรือแปลความของผู้เรียนว่าตนมีพลังความสามารถแห่งตนที่จะเรียนมากน้อยเพียงใด เป้าหมายในการเรียนชัดเจนหรือไม่ ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนสูงหรือต่ำ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าแรงจูงใจในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน และความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน

4. การสร้างสมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนของนิสิต ผลการวิจัยปรากฏว่าแรงจูงใจในการเรียนสามารถพยากรณ์ได้จากความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนของนิสิตมากที่สุด (น้ำหนัก = .563) รองลงมาคือเป้าหมายในการเรียน (น้ำหนัก = .444) โดยร่วมกันพยากรณ์ได้ถึงร้อยละ 43.40 กล่าวคือแรงจูงใจในการเรียนของนิสิตแปรผันตามค่าของความเป็นไปได้ที่จะกระทำ

กิจกรรมการเรียนรู้และเป้าหมายในการเรียนของนิสิต หากมีค่าของความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนรู้สูงและมีเป้าหมายในการเรียนชัดเจนก็จะมีแรงจูงใจในการเรียนสูง ในทางตรงข้ามหากมีทั้งสองตัวแปรต่ำ แรงจูงใจในการเรียนก็ต่ำด้วย ในส่วนของพลังความสามารถแห่งตนไม่สามารถนำมาใช้พยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนของนิสิตได้ ผลการวิจัยข้อนี้จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 3 ทั้งนี้เนื่องจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างพลังความสามารถแห่งตนกับแรงจูงใจในการเรียนมีค่าเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ($r = .112$) จึงไม่สามารถใช้พยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนของนิสิตได้ เหตุที่ผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อ 3 และไม่สอดคล้องกับทฤษฎีของมาร์ติน เวิร์ นั้น อาจเนื่องจากประสบการณ์ที่ผ่านมา บริบททางสังคม-วัฒนธรรม และสถานการณ์การเรียนการสอนที่นิสิตได้รับแตกต่างไปจากที่นิสิตนักศึกษาในสหรัฐอเมริกาได้รับ จึงมีอิทธิพลให้เกิดความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียนรู้ เป้าหมายในการเรียนและพลังความสามารถแห่งตนไม่เหมือนกัน ทำให้ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนแตกต่างกันในที่สุด

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

ผลการวิจัยนี้สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงและส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนของนิสิตได้ดังนี้

1. นิสิตต้องกำหนดเป้าหมายในการเรียนให้ชัดเจนว่าคืออะไรซึ่งควรกำหนดไว้ทั้งเป้าหมายเพื่อการเรียนรู้ (Learning goal) และเป้าหมายเพื่อหวังผลภายนอกตอบแทน (Performance goal) ให้เหมาะสมกับความสามารถของตน เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นิสิตเกิดแรงจูงใจในการเรียนซึ่งจะนำไปสู่ความสำเร็จทางการเรียนได้ในที่สุด
2. อาจารย์ผู้สอนต้องกำหนดเป้าหมายในการสอนให้ชัดเจนแล้วแจ้งให้นิสิตทราบต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับศักยภาพด้านต่าง ๆ ของนิสิต เพื่อที่นิสิตจะได้รู้สึกว่าเขามีความสามารถพอที่จะทำกิจกรรมการเรียนการสอนเหล่านั้นได้ ประการสุดท้ายต้องส่งเสริมให้นิสิตมีพลังความสามารถแห่งตนเพิ่มขึ้นโดยให้เขาประสบความสำเร็จในการเรียน ให้เห็นตัวอย่างของผู้คนที่ประสบความสำเร็จ พุดชกูงให้กำลังใจ และดูแลให้มีสุขภาพจิตที่ดี ทั้งนี้เพื่อให้นิสิตมีแรงจูงใจในการเรียนมากที่สุดและประสบความสำเร็จในการเรียนเป็นอย่างสูงต่อไป
3. พ่อ-แม่ ผู้ปกครองของนิสิตควรทำหน้าที่แนะแนวทางหรือให้คำปรึกษาในการเลือกเรียนของนิสิต (สอบคัดเลือก) เพื่อให้เขาได้เลือกเรียนตามความสามารถและความต้องการของเขาไม่ควรบังคับหรือเลือกให้นิสิตตามความต้องการของตน เพราะหากไม่ตรงกับความสามารถและความต้องการของเขาแล้วจะทำให้ขาดแรงจูงใจในการเรียนหรือมีแรงจูงใจในการเรียนเพียงเล็กน้อยซึ่งเป็นอุปสรรคอย่างยิ่งต่อความสำเร็จในการเรียนและการประกอบอาชีพของเขาในภายหน้า

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

เนื่องจากผลการวิจัยบางประการไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยและไม่สอดคล้องกับทฤษฎีของมาร์ติน เมร์ จึงควรมีการศึกษาต่อไปดังนี้

1. สร้างสมการพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนตามแนวทฤษฎีของมาร์ติน เมร์ จากกลุ่มตัวอย่างอื่น เพื่อเปรียบเทียบกับผลการวิจัยครั้งนี้และตรวจสอบให้ชัดเจนว่าพลังความสามารถแห่งตนสามารถนำมาใช้ในการพยากรณ์แรงจูงใจในการเรียนร่วมกับความเป็นไปได้ที่จะทำกิจกรรมการเรียนและเป้าหมายในการเรียนหรือไม่

2. ศึกษาอิทธิพลของประสบการณ์ที่ผ่านมาของผู้เรียน บริบททางสังคม-วัฒนธรรม และสถานการณ์การเรียนการสอนที่ผู้เรียนต้องเผชิญ ที่มีต่อพลังความสามารถแห่งตน เป้าหมายในการเรียน ความเป็นไปได้ที่จะกระทำกิจกรรมการเรียน เพื่อส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนต่อไป



บรรณานุกรม

- ชลลดา สัทธิตกรโสมนัส. (2547). แรงจูงใจและพฤติกรรมในการการเลือกเข้าศึกษาต่อ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยของนิสิตชั้นปีที่ 1-4. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา).
กรุงเทพ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นันทา ศรีสงทรัพย์. (2545). แรงจูงใจในการตัดสินใจเรียนวิชาเอกธุรกิจศึกษาของนิสิตระดับ
ปริญญาโท มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา).
กรุงเทพ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นิตยา ประเสริฐประศาสน์. (2546). แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ชั้นสูงของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยอาชีวศึกษาเพชรบุรี. สารนิพนธ์ กศ.ม.
(ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปรียาภรณ์ เพ็ญสุขใจ. (2542). แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน : กรณีศึกษาจากนักศึกษา
ปริญญาตรี หลักสูตรภาคพิเศษ สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.
(การศึกษาผู้ใหญ่). กรุงเทพ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พนิดา ไพโรจน์เพชรบุท. (2545). แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ชั้นสูงของนักศึกษาโรงเรียนพณิชยการเพชรบุรีบริหารธุรกิจ จังหวัดเพชรบุรี.
สารนิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิไลพร แสงชมภู. (2546). การศึกษารูปแบบความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.
(การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มาร์ติน เมร์. (2547). เอกสารประกอบการสัมมนาเทคนิคใหม่ทางจิตวิทยา ภาควิชาการ
แนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิภา อร่ามรุ่งโรจน์ชัย. (2544). แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของนักศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตบึงคอกสิรินธร มหาเมฆ. สารนิพนธ์ กศ.ม.
(ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิรัตน์ บางเจริญทรัพย์. (2547). แรงจูงใจในการเรียนวิชาอุตสาหกรรมगतท่องเที่ยวและ
ความพึงพอใจในการสถาบันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
สารนิพนธ์ บธ.ม. (การจัดการ). กรุงเทพ ฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุรางค์ โค้วตระกูล. (2541). จิตวิทยาการศึกษา กรุงเทพ ฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุวรรณี ชุมรวี. (2547). แรงจูงใจในการเลือกเรียนสาขาวิชาการบัญชี หลักสูตร
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยการอาชีพบางสะพาน. สารนิพนธ์ กศ.ม
(ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

Eggen , Paul D. and Kauchak , Don. (2004) **Educational Psychology : Windows on
Classrooms** (6 th. Ed.) New Jersey : Peason Education , Inc.

Crowl , Thomas K. , Kaminsky , Sally., and Podell David M. (1997) **Educational
Psychology : Windows on Teaching** Chicago : Brown & Benchmerk
Publisher

McCown , R.R. and Roop, P (1992) **Educational Psychology and Classroom Practice**
Boston : Ally & Bacon.

Seng Tan Oon and others. (2003) **Educational Psychology** Singapore : Thomson
Asia Pte Ltd.

Woolfolk , Anita E. (1993) **Educational Psychology** (5 th ed.) : Allyn & Bacon